

**BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
HERCEGOVAČKO-NERETVANSKA ŽUPANIJA
HERCEGOVAČKO-NERETVANSKI KANTON
ŽUPANIJSKI / KANTONALNI SUD U MOSTARU
Broj: 07 0 K 013996 17 K
Mostar, 30.05.2022. godine**

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Županijski/Kantonalni sud u Mostaru, u vijeću sastavljenom od sutkinje Daniele Dalipagić Rizvanović, kao predsjednika vijeća, sutkinja Tatjane Mijatović i Neri Mišetić, kao članova vijeća, i uz sudjelovanje Marije Mišura kao zapisničara, u kaznenom postupku protiv optuženog Zijada Padalović, zastupanog po braniteljima dr. Alminu Dautbegović, advokatu iz Zenice i Harisu Hakalović, advokatu iz Mostara, zbog kaznenog djela Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz članka 144. preuzetog Kaznenog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, po optužnici Županijskog tužiteljstva Hercegovačko-neretvanske županije/Kantonalnog tužilaštva Hercegovačko-neretvanskog kantona broj T07 KTRZ 0012800 16 2 od 09.02.2017. godine, koja je potvrđena od strane suca za prethodno saslušanje ovoga suda dana 17.02.2017. godine, te izmijenjena od strane tužitelja na glavnoj raspravi dana 20.05.2022. godine, pa je, nakon održane javne glavne rasprave u dane: 26.01.2022., 18.02.2022., 25.02.2022., 04.03.2022., 11.03.2022., 01.04.2022., 11.04.2022., 28.04.2022., 20.05.2022. i 25.05.2022. godine, na kojima je bio prisutan županijski tužitelj Darko Zovko, a na zadnja dva navedena ročišta tužitelj Sanel Pajević, optuženi Zijad Padalović osobno i njegovi branitelji-advokati dr. Almin Dautbegović i Haris Hakalović, na temelju čl. 300. st. 1. Zakona o kaznenom postupku Federacije Bosne i Hercegovine, donio i dana 30.05.2022. godine, u prisustvu tužitelja Sanela Pajevića i branitelja optuženog, Harisa Hakalovića, advokata iz Mostara, javno objavio:

P R E S U D U

Optuženi:

ZIJAD PADALOVIĆ, sin Remzije i Kadire rođene Letić, rođen 26.03.1965. godine u Gostovićima, općina Konjic, nastanjen u Buturović Polju, općina Konjic, JMBG:, pismen, SSS-III stupanj, po zanimanju bravar, srednjeg imovnog stanja, oženjen, otac troje punoljetne djece, služio vojsku JNA 1984/85 na Kosovu i od 1992 g.- 1995. godine bio pripadnik ARBIH, nema čin rezervnog vojnog starješine, vodi se u vojnoj evidenciji općine Konjic, neodlikovan, po narodnosti Bošnjak, državljanin BiH, ranije osuđivan presudom Općinskog suda Konjic broj K.109/00 od 12.01.2002. godine radi kaznenog djela Nasilničko ponašanje iz čl. 339. st. 2. KZFBiH, izrečena uvjetna osuda s utvrđenom kaznom zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci i vremenom provjeravanja u trajanju od 2 (dvije) godine i presudom Općinskog suda Konjic broj K. 01998408 K od 20.11.2008. godine radi kaznenog djela Laka tjelesna ozljeda iz čl. 173 st. 1. KZFBiH, osuđen na

novčanu kaznu od 1.000,00 KM (tisuću konvertibilnih maraka), ne vodi se drugi kazneni postupak;

K r i v j e

Što je:

Za vrijeme oružanog sukoba između Armije Republike Bosne i Hercegovine i Hrvatskog vijeća odbrane, na području općine Konjic, kao pripadnik vojne policije 45. Brdske brigade ARBIH, kršeći pravila međunarodnog humanitarnog prava, odnosno odredbe čl. 3. st. 1. toč. a. III Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12.08.1949. god., koja zabranjuje da se prema zaštićenim osobama vrše ubistva i nanose povrede tjelesnog integriteta, tako što je:

Dana 14.09.1993 godine, u prijepodnevnim satima, u Buturović Polju, općina Konjic, znajući da se u kući "Jake Tomića" nalaze zatvoreni ratni zarobljenici Hrvatskog vijeća odbrane koji su prethodno položili oružje i predali se Armiji RBiH, pristajući da nekog od njih liši života i nanese povrede tjelesnom integritetu, došao do prozora kuće i kroz prozor u unutrašnjost prostorije u kojoj su boravili zatvorenici, iz automatske puške ispalio više projektila u njihovom pravcu koji su pogodili M.D, ZŠ i I.K, nakon čega su istog dana, teško ranjeni M.D i ZŠ prebačeni u Kantonalnu bolnicu u Zenici, pa je posljedicom teškog ranjavanja MD zadobio tešku tjelesnu povredu opasnu po život u vidu strijelne rane-prostrele trbuha sa ulaznom ranom u gornjem lijevom kvadrantu prednjeg trbušnog zida, koja se kanalom pružala u trbušnu duplju i to slijeva udesno gdje je oštećeno poprečno debelo crijevo, tanko crijevo i žučna kesa, sa izlaznom ranom u desnom gornjem kvadrantu prednjeg trbušnog zida, uslijed čega je kod istog nastupila smrt dana 15.09.1993. g., a kod ZŠ teške tjelesne povrede u vidu ustrela desne podlaktice, promjera oko 1,00 cm, gdje je projektil višestruko prelomio lakatnu i žbičnu kost i gdje se na dnu kanala ustreline nalazilo strano metalno tijelo-projektil, zatim, prostrel desne natkoljenice sa ulaznom ranom na prednjevanjskoj strani desne natkoljenice koja se kanalom od sprijeda unazad pružala kroz potkožno meko tkivo i mišiće desne natkoljenice, te desnu sjedalnu kost koju lomi, a završava izlaznom ranom na vanjskoj strani desnog sjedalnog predjela, a kod I.K. tjelesne ozljede u predjelu butine.

Dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba, koja zabranjuju da se prema zaštićenim osobama vrše ubistva i nanose povrede tjelesnom integritetu, izvršio ubistvo jednog ratnog zarobljenika, a dvojici ratnih zarobljenika nanio povrede tjelesnom integritetu

Čime je počinio kazneno djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz čl. 144. preuzetog Kaznenog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije.

pa ga sud primjenom istog zakonskog propisa, kao i čl. 33., 38. i 41. preuzetog KZ SFRJ,

OSUĐUJE
NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 7 (SEDAM) GODINA I 6 (ŠEST) MJESECI

Na temelju čl. 212. st. 3. Zakona o kaznenom postupku Federacije Bosne i Hercegovine, oštećeni se sa imovinskopravnim zahtjevom upućuju na parnicu.

Na temelju čl. 202. st. 1. Zakona o kaznenom postupku Federacije Bosne i Hercegovine, optuženi je dužan naknaditi troškove kaznenog postupka u ukupnom iznosu od 1.136,60 KM, koji se odnose na troškove medicinskog vještačenja u iznosu od 770,00 KM, troškove svjedoka Marka Rozić u iznosu od 216,60 KM, te sudski paušalni iznos od 150,00 KM, sve u roku od 30 (trideset) dana računajući od dana pravomoćnosti ove presude.

O b r a z l o ž e n j e

Županijsko tužiteljstvo Hercegovačko-neretvanske županije/ Kantonalno tužilaštvo Hercegovačko-neretvanskog kantona je podiglo Optužnicu broj T07 0 KTRZ 0012800 16 2 od 09.02.2017. godine protiv optuženog Zijada Padalović zbog kaznenog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142. st. 1. preuzetog KZ SFRJ, koja je potvrđena dana od strane suca za prethodno saslušanje ovoga suda dana 17.02.2017. godine.

Do okončanja dokaznog postupka tužitelj je na glavnoj raspravi dana 20.05.2022. godine izmijenio optužnicu, izvršivši izmjenju statusa žrtvi MD, ZŠ i I K. za koje je početna optužnica navodila da se radi o civilima hrvatske nacionalnosti, a nakon provedenog dokaznog postupka i proizašlih činjenica, u izmijenjenoj optužnici je navedeno da se radi o ratnim zarobljenicima HVO-a koji su prethodno položili oružje i predali se Armiji BiH, pa je s tim u svezi i izvršena izmjena međunarodnog propisa koji je prekršen, tako da je umjesto odredbe čl. 3. st. 1. tč. a) IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949. godine, navedeno da se radi o kršenju odredbe čl. 3. st. 1. tč. a) III Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12.08.1949. godine, sukladno kojim tvrdnjama je tužitelj izvršio i pravnu kvalifikaciju djela kao Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz čl. 144. st. 1. preuzetog KZ SFRJ. Također, tužitelj je izmijenio optužnicu sukladno novom provedenom medicinskom vještačenju tjelesnih ozljeda nastalih kod M.D i Z.Š po vještaku sudske medicine dr. Draženu Damjanjuk (ranija vještakinja više ne živi na području BiH i nije dostupna sudu), u odnosu na okolnost nastalih ozljeda kod istih. Na ovakvu izmjenju optužnice, tužitelj je ovlašten shodno čl. 290. ZKP FBiH, a izmjeni optužnice obrana se nije protivila.

Sud je iz pravne kvalifikacije kako je postavlja tužitelj, a za koju sud svakako nije vezan, izbacio navod koji se odnosi na označeni „stavak 1.“, jer odredba čl. 144. preuzetog KZ SFRJ i nema više stavaka.

Tijekom provedene glavne rasprave kao dokaz optužbe ispitani su sljedeći svjedoci: na ročištu za glavnu raspravu dana 25.02.2022. godine- I.K., R.D., D.K. i G.L., na ročištu za glavnu raspravu 04.03.2022. godine- J.H., Š.M., H.M., na ročištu za glavnu raspravu 11.03.2022. godine- M.R., I.K. i H.K., te na ročištu za glavnu raspravu dana 20.05.2022. godine svjedok A.M.

Kao dokaz optužbe ispitani su vještak dr. Dražen Damjanjuk, specijalista sudske medicine, na ročištu za glavnu raspravu dana 04.03.2022. godine, te je izvršen uvid i čitanje u pismeni nalaz i mišljenje tog vještaka od 06.02.2022. godine (DT-8).

Tužitelj je na ročištu za glavnu raspravu dana 11.03.2022. godine, u smislu čl. 288. st. 2. ZKP FBiH, pročitao iskaz dva svjedoka, jer su svjedoci u međuvremenu umrli, i to iskaz

svjedoka H.H sa zapisnika Županijskog tužiteljstva HNŽ broj T07 0 KTRZ 0012800 16 2 od 07.03.2016. godine (DT-5), te iskaz svjedoka Zvonke Dragića sa zapisnika Županijskog tužiteljstva HNŽ broj T07 0 KTRZ 0012800 16 2 od 09.11.2015. godine (DT-7), a izvršen je s tim u svezi uvid i čitanje materijalnih dokaza -izvod iz matične knjige umrlih za H.H izdan od Matičnog ureda Općine Konjic broj 09-10-3-1672/21 od 28.12.2021. (DT-4) i izvod iz matične knjige umrlih za Zvonku Dragić izdan od Matičnog ureda Grada Mostar broj 04/1-10-4-1153/2022 od 10.02.2022 (DT-6).

Tijekom provedene glavne rasprave izvršen je uvid i čitanje u materijalne dokaze optužbe: Dopis JU Kantonalne bolnice Zenica broj 20/1-2695/1 od 24.03.2016 godine s priložima: Otpusnica iz bolnice broj 2519/93 na ime MD, Istorija bolesti-matični broj 2519 na ime MD, Anamneza i nalaz službe za kirurške bolesti, Temperaturna lista službe za kirurške bolesti na ime M.D (sva medicinska dokumentacija na ime M.D označena kao DT-1), Dopis JU Kantonalne bolnice Zenica broj 20/1-2695/1 od 24.03.2016 godine s priložima: Istorija bolesti matični broj:1915 sa anamnezom i nalazom za period hospitalizacije od 14.09.1993 g. do 22.09.1993 g. na ime ZŠ, Otpusnica iz bolnice-služba za traumatologiju i ortopediju Regionalne bolnice Zenica, Temperaturna lista na ime ZŠ, Nalaz specijalističke ambulante od 15.09.1993 g., nalog za privođenje br. 2555 od 20.09.1993 g., nalaz službe za transfuziju krvi br. 18082 od 14.09.1993 g., nalaz hematoloških pretraga od 14.09.1993 g. D. (sva medicinska dokumentacija na ime ZŠ označena kao (DT-2), fotografija lica mjesta izvršenja djela (DT-3). Odluka o proglašenju neposredne ratne opasnosti, Službeni list R BiH br. 1, od 09.04.1992. godine (DT-9), Odluka o proglašenju ratnog stanja, Službeni list R BiH br. 7, od 20.06.1992. godine (DT-10), Odluka o ukidanju ratnog stanja, Službeni list R BiH br. 50, od 28.12.1995. godine (DT-11), Odluka o formiranju Hrvatskog vijeća odbrane, Narodni list HZ Herceg Bosna br. 1, iz rujna 1992. godine, objavljeno u „narodnom listu HZ HB“ broj 2/92 od 08.04.1992. godine (DT-12), Uredba sa zakonskom snagom o oružanim snagama R BiH, Službeni list R BiH br. 4, od 20.05.1992. godine (DT-13), Dopis Županijskog suda Mostar br. 07 0 K 011751 15 K od 21.03.2016. godine sa spiskom ratnih zarobljenika-sabirni centar Buturović Polje broj 07-120/93 od 02.09.1993 godine i spiskom ratnih zarobljenika iz sabirnog centra Buturović Polje koji su predati bataljonu Vojne policije VI korpusa br. 07-132/93 od 14.09.1993 godine (DT-14), Službeni izvještaj ARBIH- VI Korpus- 45 Brdska brigada broj 07-135/93 od 14.09.1993 godine podnesen službi bezbjednosti (DT-15), Zapisnik o prepoznavanju osoba na osnovu fotografija sa fotoalbumom br. T07 0 KTRZ 0012800 16 2 od 13.07.2016. godine vršeno po svjedoku MR (DT-16) i fotodokumentacija prepoznavanja MUP HNŽ-PU Mostar od 24.06.2016. godine (DT-16a), Informacija RBIH- Ministarstvo obrane HZ-HB-Sigurnosno informativna služba-Podcentar SIS-a Čapljina broj 02-11-3-125/94 od 07.03.1994. godine (DT-17), Dopis IV-Korpusa ARBIH, Brigada Neretvica sa spiskovima aktivnih obveznika broj 03-872-3/43 od 06.03.1993. godine, haški broj 01563906 (DT-18), dokument pregled dokumentacije o kaznenim djelima ratnih zločina i drugih vrijednosti zaštićenih međunarodnim pravom sa kojima raspolaže Ministarstvo unutarnjih poslova HNŽ/K, haški broj: 04235143 (DT-19), dozvola za sahranu ekshumiranih ostataka za umrlog MD od 19.11.2001. godine, ovjereno od Grada Mostara pod brojem 573/16 od 14.04.2016. godine (DT-20), Potvrda RBIH- Općina Zenica-Općinski štab civilne zaštite broj 12/4-820-694/94 od 24.05.1994 godine (DT-21), Izvod iz matične knjige umrlih za MD matični ured Grada Zenica broj 03-13-3-697/2016. godine od 03.03.2016. godine (DT-22), Izvod iz kaznene evidencije PU Konjic za optuženog Zijada Padalovića MUP HNŽ-PU Konjic broj 02-02/4-2-04-10-22-57/16 od 10.05.2016. godine (DT-23), te dopis Županijskog tužiteljstva HNŽ upućen Uredu Haškog tribunala u Sarajevu broj T07 0 KTRZ 0012800 16 2 od 29.12.2016. godine (DT-24), Službena bilješka tužiteljice Vesne Pranjic Županijskog tužiteljstva HNŽ (DT-25), dostavnica kojom se od strane Županijskog tužiteljstva HNŽ upućuje dopis od 29.12.2016. godine Uredu Haškog tribunala

Sarajevo, s naznačenim datumom prijema 18.01.2017. godine (DT-26), kao i podnesak Tužiteljstva BiH-Posebni odjel za ratne zločine broj T20 0 KTRZ 0007399 13 od 16.10.2014. godine, s naznakom da se radi o popisu materijala koji potkrepljuje navode optužnice.

Što se tiče materijalne dokumentacije koja je izvedena kao dokaz optužbe, obrana je imala primjedbi u odnosu na nekoliko dokaza. Tako je obrana prigovorila dokazu Službeni izvještaj ARBIH- VI Korpus- 45 Brdska brigada broj 07-135/93 od 14.09.1993 godine podnesen službi bezbjednosti (DT-15), navodeći da je sporna zakonitost toga dokaza budući da mora postojati način pribavljanja dokaza temeljem odredbi ZKP FBiH. Prigovoreno je dokazu Informacija RBIH- Ministarstvo obrane HZ-HB-Sigurnosno informativna služba-Podcentar SIS-a Čapljina broj 02-11-3-125/94 od 07.03.1994. godine (DT-17), također iz razloga što nema traga na koji način je pribavljen taj dokument. Također, prigovoreno je i Zapisniku o prepoznavanju osoba na osnovu fotografija sa fotoalbumom br. T07 0 KTRZ 0012800 16 2 od 13.07.2016. godine koje je vršeno po svjedoku M.R. (DT-16) i fotodokumentaciji prepoznavanja MUP HNŽ-PU Mostar od 24.06.2016. godine (DT-16a) jer obrana sumnja u vjerodostojnost iskaza svjedoka M.R. koji je vršio prepoznavanje počinitelja prema fotografijama, a kada se, kako to obrazlaže prvi branitelj optuženog, u nešto sumnja onda se pozovu radi ispitivanja akteri koji su sačinjavali zapisnik, a u ovom slučaju je tužitelj sam, pa se on ne može pozvati radi ispitivanja vezano za samu radnju obavljenog prepoznavanja, dok je u završnoj riječi drugi branitelj optuženog pojasnio da je za obranu sporno što je prepoznavanje vršeno putem fotografija, kao i iz razloga što je tužitelj kao jedan od stranaka vršio radnju prepoznavanja, radi čega su i ti dokazi koji se odnose na obavljenog prepoznavanje nezakoniti.

Odgovarajući na prigovor obrane vezano za DT-15, tužitelj je naveo da je taj dokaz dostavljen Županijskom tužiteljstvu HNŽ od strane Tužiteljstva BiH u predmetu Mirsada Fahirović koji je u to vrijeme dužila tužiteljica Vesna Pranjić i koji je ona predala za istražni spis Zijada Padalovića uz sačinjenu Službenu bilješku te tužiteljice Županijskog tužiteljstva HNŽ (DT-25), koju je tužitelj predao kao dokaz na glavnoj raspravi uključujući i podnesak Tužiteljstva BiH-Posebni odjel za ratne zločine broj T20 0 KTRZ 0007399 13 od 16.10.2014. godine, prema kome se na mjestu popisa dokumentacije pod brojem 76 upravo nalazi taj dokument. U odnosu na prigovor vezano za DT-17 tužitelj je naveo da je taj dokaz pribavio temeljem upućenog zahtjeva Uredu Haškog tribunala u Sarajevu, koji mu je i dostavio taj dokument sa ovjerom Haškog suda, pa je tužitelj kao dokaz svojih navoda predao dopis Županijskog tužiteljstva HNŽ upućen Uredu Haškog tribunala u Sarajevu broj T07 0 KTRZ 0012800 16 2 od 29.12.2016. godine (DT-24), nakon čega je branitelj naveo da je bez obzira na taj dokaz tužitelja opet sporno da li je takvo pismeno dostavljeno adresatu, te je sporno gdje je popratni akt adresata koji dostavlja traženo, nakon čega je tužitelj kao dokaz izveo dostavnicu kojom se od strane Županijskog tužiteljstva HNŽ upućuje dopis od 29.12.2016. godine Uredu Haškog tribunala Sarajevo, s naznačenim datumom prijema 18.01.2017. godine (DT-26). Što se tiče prigovora u odnosu na DT-16 i DT-16a tužitelj je naveo da se u predmetima ratnih zločina prepoznavanje uobičajeno vrši putem fotografija, što je podržano u sudskoj praksi koja proizilazi iz više odluka Vrhovnog suda FBiH i Ustavnog suda BiH, budući da se ta radnja vrši po proteku više godina, kada nastupaju razne biološke i morfološke promjene zbog kojih osobe koje se prepoznaju više ne izgledaju kako su izgledali u vremenu približno izvršenju kaznenog djela.

Odlučujući o prednjim prigovorima, sud napominje da su shodno čl. 11. st. 2. ZKP FBiH nezakoniti dokazi na kojima sud ne može zasnovati svoju odluku oni pribavljeni bitnim povredama ljudskih prava i sloboda propisanih ustavom i međunarodnim ugovorima koje je BiH ratificirala, kao i oni pribavljeni bitnim povredama ZKP FBiH. Pri tome sud napominje,

da iz te odredbe, a i postojeće sudske prakse, proizilazi da zaključak o nezakornitosti određenog dokaza se ne može zasnivati isključivo na činjenici da prilikom njegovog pribavljanja nije postupljeno po nekoj od odredbi procesnog zakona ili ukoliko u postupanju ima propusta, osim ako se radi o apsolutno bitnim povredama na kojima se presuda ne može zasnovati, a što zakon izričito propisuje. U svakom drugom slučaju, mora se cijeliti cilj odredbe (koja nije primijenjena ili je prekršena), značaj propusta u odnosu na osnovna prava i slobode optuženog, svjedoka ili oštećenog, kao i značaj tog propusta u odnosu na osnovna načela kaznenog postupka, pa se tek tada može izvesti zaključak o zakonitosti ili nezakornitosti određenog dokaza, a kako to proizilazi iz suštine odredbe čl. 11. ZKP FBiH.

Ovaj sud nalazi da obrana u svojim prigovorima koji se odnose na zakonitost dokaza nije navela, a kamoli objektivizirala, o kakvim bi se to povredama ljudskih prava i sloboda propisanih ustavom i međunarodnim ugovorima koje je BiH ratificirala radilo, odnosno kakve bi to apsolutne ili bar relativne povrede ZKP FBiH bile (koje su to konkretne procesne odredbe koje su prekršene ili povrijeđene), pa da bih sud mogao konkretno ispitati u tome smislu.

Što se tiče dokaza Službeni izvještaj ARBIH- VI Korpus- 45 Brdska brigada broj 07-135/93 od 14.09.1993 godine podnesen službi bezbjednosti (DT-15), sud apsolutno prihvaća točnim argumentaciju tužitelja da je taj dokaz dostavljen Županijskom tužiteljstvu HNŽ od strane Tužiteljstva BiH u predmetu Mirsada Fahiović, što je ustvari najrelevantnija okolnost koja razjašnjava da je dokument ustvari od jednog tužiteljstva dostavljen drugom, u čemu nema apsolutno ništa dvojbeno pa se ne može raditi o nezakornitom pribavljanju, pa čak tužitelj i dalje obrazlaže da je taj pristigli spis u to vrijeme dužila tužiteljica Vesna Pranjić i ona je osporavani akt predala za istražni spis Zijada Padalovića, što kao takvo tužitelj objektivizira iz Službenom bilješkom tužiteljice Vesne Pranjić Županijskog tužiteljstva HNŽ (DT-25), dok je za dvojbe obrane kakve se iznose izostala bilo kakva objektivizacija. Također je bitno napomenuti da se na poleđini tog dokumenta nalazi ovjera da kopija dokumenta odgovara originalu koji se nalazi u Arhivu BiH, te dokument ovjeren pečatom Ministarstva obrane BiH, iz čega jasno proizilazi porijeklo tog dokumenta. Međutim, kako je taj akt nepotpisan, isti sam po sebi i nema poseban značaj, već je za sud na koncu relevantan iskaz svjedoka H.M. koji je taj službeni izvještaj i sačinio, a i drugih svjedoka koji daju navode o toj okolnosti.

Što se tiče dokaza Informacija RBiH- Ministarstvo obrane HZ-HB-Sigurnosno informativna služba-Podcentar SIS-a Čapljina broj 02-11-3-125/94 od 07.03.1994. godine (DT-17), sud također prihvaća točnom argumentaciju tužitelja koji je naveo da je taj dokaz pribavio temeljem upućenog zahtjeva Uredu Haškog tribunala u Sarajevu, koji mu je i dostavio taj dokument sa ovjerom Haškog suda, pa je tužitelj kao dokaz svojih navoda predao dopis Županijskog tužiteljstva HNŽ upućen Uredu Haškog tribunala u Sarajevu broj T07 0 KTRZ 0012800 16 2 od 29.12.2016. godine (DT-24) i dostavnicu kojom se od strane Županijskog tužiteljstva HNŽ upućuje dopis od 29.12.2016. godine Uredu Haškog tribunala Sarajevo, s naznačenim datumom prijema 18.01.2017. godine (DT-26), pa je dakle kod činjenice da je tužitelj dokazao da je dopisom od 29.12.2016. godine tražio dokument, da iz dostavnice proizilazi da je takav zahtjev tužitelja zaprimljen u Uredu Haškog tribunala u Sarajevu, pa je onda kada tužitelj takav dokaz posjeduje, i to ovjeren haškim brojem, te takav dokaz izvodi na glavnoj raspravi bespredmetno dvojiti je li navedeni Ured odgovorio tužitelju i dostavio mu traženi akt, posebno kad je i za ovakve iznesene dvojbe obrane izostala bilo kakva objektivna argumentacija. Ovdje je bitno napomenuti da je prema čl. 8. Zakona o ustupanju predmeta od strane Međunarodnog kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju Tužiteljstvu BiH i korištenju dokaza pribavljenih od strane Međunarodnog kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju u postupcima pred sudovima u BiH, određeno da se u postupku pred domaćim sudovima mogu koristiti originalna dokumentacija, ovjerene kopije, ovjerene elektronske kopije i kopije potvrđene kao neizmijenjene u odnosu na original i da se smatraju kao da su pribavljeni od strane domaćih

sudova, pa imajući u vidu i to da se konkretno radi o takvom dokumentu, uz već naprijed navedeno, ne postoji nikakav argument da bi se radilo o nezakonitom dokumentu.

Prema tome, potpuno su neargumentirani i neosnovani navodi obrane optuženog o nezakonitosti prednjih osporavanih dokaza iz razloga koje obrana ustvari i ne konkretizira u odnosu na povredu nekih procesnih odredbi, s tim da je dokazni značaj dokaza DT-15 i DT-17 sasvim drugo pitanje, pa za sud ti dokazi i nemaju relevantnost, već sud značaj pridaje ostalim dokazima na kojima i zasniva odluku (kako će se dalje obrazložiti), posebno iskazima svjedoka kroz čiji iskaz je sud mogao detaljno ispitati sve okolnosti predmetnog događaja.

Što se tiče osporavanih dokaza Zapisnik o prepoznavanju osoba na osnovu fotografija sa fotoalbumom br. T07 0 KTRZ 0012800 16 2 od 13.07.2016. godine vršeno po svjedoku M. R. (DT-16) i fotodokumentacija prepoznavanja MUP HNŽ-PU Mostar od 24.06.2016. godine (DT-16a), sud je taj prigovor cijenio u kontekstu relevantne odredbe čl. 99. st. 4. ZKP FBiH. Po toj odredbi ako prepoznavanje nije moguće prezentiranjem lica svjedoku sa drugim njemu nepoznatim licima, prepoznavanje će se obaviti na osnovu prepoznavanja fotografija tog lica postavljenih među fotografijama svjedoku nepoznatih lica, pa je konkretno prepoznavanje i izvršeno na taj način. Pri tome je u samom zapisniku o prepoznavanju naveden razlog ovakvog vršenja prepoznavanja, pa je suštinski navedeno da se ta radnja vrši po proteku više godina, kada nastupaju razne biološke i morfološke promjene zbog kojih osobe koje se prepoznaju više ne izgledaju kako su izgledale u vremenu približno izvršenju kaznenog djela, radi čega je potpuno osnovano, kako to nalazi i ovaj sud, da se prepoznavanje vrši na način da se svjedoku prezentiraju fotografije lica koje datiraju bliže vremenu izvršenja, jer lice koje vrši prepoznavanje logično pamti lik iz toga vremena. Potpuno je dalje neprihvatljiv i prigovor nezakonitosti dokumentacije koja se odnosi na prepoznavanje iz razloga što je radnju prepoznavanja vodio sam tužitelj, budući da tužitelj shodno čl. 232. st. 1. i 2. ZKP FBiH može preuzimati sve istražne radnje, o čemu se sačinjava zapisnik. Navod branitelja optuženog, da bi obrana ukoliko smatra nešto spornim pozvala onoga koji je akter takve radnje radi ispitivanja, dok tužitelja ne može ispitati, je potpuno bespredmetan kada obrana ne navodi što je to uopće u obavljenom prepoznavanju sporno a da bi se moralo razjasniti baš ispitivanjem tužitelja, koji je pri tom o sadržaju predmetne radnje sačinio zapisnik (s napomenom da je svjedok M.R. koji je i vršio prepoznavanje ispitivan na sudu, i to direktno i unakrsno).

Tijekom provedene glavne rasprave kao dokaz obrane ispitani su sljedeći svjedoci: na ročištu za glavnu raspravu 01.04.2022. godine –F.M., M.H. i Z.H., te E.B. i A.Lj. - ispitani na ročištu za glavnu raspravu dana 20.05.2022. godine, a na glavnoj raspravi dana 20.05.2022. godine optuženi Zijad Padalović je dao iskaz u svojstvu svjedoka.

Izvršen je uvid i čitanje u materijalne dokaze obrane: fotografija kuće prikazana s jedne strane (DO-1), fotografija kuće prikazana s druge strane (DO-2), te fotografija unutrašnjosti prostorije (DO-3), fotografija (DO-4), fotografija (DO-5), fotografija (DO-6), fotografija (DO-7), fotografije optuženog- prema tvrdnjama obrane jedna iz ratnog perioda, jedna kada je imao 21, a jedna kada je imao 23 godine (DO 8-10).

Obrana je predlagala, pa potom odustala od ispitivanja svjedoka Edina Omerovića i Edina Grahov.

Obrana je predlagala da se na licu mjesta gdje je kazneno djelo izvršeno provede rekonstrukcija događaja radi provjere vjerodostojnosti navoda svjedoka M.R., i to uz prisustvo toga svjedoka koji bi na licu mjesta pokazao gdje je on stajao kritične prilike, moguće čak i bez njegovog prisustva, radi razjašnjenja da li se uopće iz unutrašnjosti prostorije može vidjeti netko tko prilazi objektu. Pri tome su pojasnili da je na dokazima obrane –fotografije DO-6 i

DO-7 prikazano lice koje ima visinu od 189 cm, dok je Zijad Padalović niži od tog lica 7 do 9 cm, tlo na prilazu do objekta je uniže od mjesta gdje stoji lice na fotografiji DO-7, pa se dok ono stoji na betonskom podestu ispod prozora može vidjeti samo gornji dio njegove glave i to samo pod uvjetom da stoji na tom mjestu, dok je svjedok M.R rekao da je vidio lice koje prilazi i drži pušku u ruci, pri tom je on visok po njegovom kazivanju 184 cm. Razjasnili su da bi se rekonstrukcija provela na način da bi optuženi Zijad Padalović prilazio od jezera prema objektu, dok bi vijeće koje bi se nalazilo u unutrašnjosti objekta gdje je po kazivanju stajao M.R, utvrdilo da li uistinu s te pozicije može vidjeti optuženog kako prilazi objektu.

Prijedlog obrane da se provede rekonstrukcija događaja ovaj sud je odbio jer takav dokaz kod okolnosti proteka 28 godina od izvršenog kaznenog djela ne može imati bilo kakav značaj za predmet, pa je takav dokaz nepotreban. Pri takvoj ocjeni sud ističe da okolnost kakvo je lice mjesta danas nedvojbeno proizilazi iz fotodokumentacije obrane, a i predane fotografije optužbe, ali nema niti jedan pouzdan dokaz da je lice mjesta po proteku od 28 godina od izvršenja djela identično onome kakvo je ono bilo u inkriminirano vrijeme. Ovu činjenicu potkrjepljuje i iskaz svjedoka A.M, koji je ispitan isključivo na okolnosti lica mjesta i njegov iskaz nije osporavan od strane obrane niti je bilo čim doveden u pitanje, pa je isti naveo nakon što su mu prezentirane fotografije DO-6 i DO-7 da mu je taj objekt poznat, da je on napravljen uz kuću Jake Tomića koji je imao kafanu radi odlaganja ambalaže, da je on osobno izvodio građevinske radove na tom objektu 1991. ili 1992. godine, da u to vrijeme nisu bila dva reda crvene cigle pod prozorima kakvi su sada vidljivi na prezentiranim fotografijama. Nakon iskaza ovoga svjedoka branitelj optuženog dr. Almin Dautbegović je istakao da obrana ne prigovara iskazu ovoga svjedoka, ali da ostaje dilema kakva je kuća bila 1993. godine kad se događaj desio (navod na glavnoj raspravi 20.05.2022. godine, stranica 11. transkripta, pasus 2.), dok je drugi branitelj Haris Hakalović, ne prigovarajući iskazu svjedoka već ga ocijenivši nerelevantnim, naveo da je svjedok radove vršio 1991. ili 1992. godine, a da je ta prostorija kasnije prepravljena kada je korištena kao zatvor, koja okolnost prepravljivanja prostorije baš u svrhu toga da bude zatvor, nalazi ovaj sud, ne proizilazi niti iz jednog dokaza i isključivo su neobjektivizirani navod drugog branitelja optuženog. U svakom slučaju, nalazi sud, lice mjesta izvršenja djela je evidentno mijenjano u odnosu na ono kako je napravljeno 1991. ili 1992. godine, na način da je podignuta razina prozora u odnosu na tlo sa dva reda naknadno nadograđenih cigli, a kada se to dogodilo nije poznato, dakle, u svakom slučaju nema niti jedan pouzdan dokaz da je lice mjesta po proteku od 28 godina od izvršenja djela identično onome kakvo je ono bilo u vrijeme izvršenja djela.

Odredbom čl. 107. st. 1. ZKP FBiH je određeno da se rekonstrukcija vrši radi provjeravanja izvedenih dokaza ili utvrđivanja činjenica koje su od značaja za razrješenje stvari tako što se ponavljaju radnje ili situacije u uvjetima pod kojima se prema izvedenim dokazima događaj desio. Imajući u vidu da nema pouzdanih dokaza kako je točno lice mjesta izgledalo u vrijeme izvršenja djela, jasno je da se radnja prilaska optuženog, što predlaže obrana radi utvrđivanja da li se on iz unutrašnjosti može vidjeti, ne može provesti pod nedvojbenim uvjetima pod kojima se događaj desio, te u tom smislu tako obavljena rekonstrukcija ne bi pružila pouzdane činjenice, pa je onda takav dokaz nepotreban i sud ga onda nije prihvatio. Pri tome je bitno napomenuti, da je sud imao dovoljno činjenica proizašlih iz iskaza svjedoka i ostalih izvedenih dokaza kojima se pouzdano razjašnjava okolnost identiteta počinitelja (s tim u svezi i okolnost da li su ga svjedoci u inkriminirano vrijeme iz unutrašnjosti prostorije mogli vidjeti), što će se obrazložiti u daljim dijelovima presude.

U provedenom dokaznom postupku izvedeni su dokazi sadržaja kako to slijedi, a koje je sud pri donošenju odluke ocijenio pojedinačno i u međusobnoj svezi.

U svome iskazu svjedok M.R je naveo da je do izbivanja ratnih sukoba živio u Solakovoj kuli, općina Konjic, da je za vrijeme rata u BiH bio angažiran u HVO-u u svom selu, a onda su pobjegli u selo Bušćak, tu su bili otprilike mjesec dana, a nakon jednog napada Armije R BiH su se predali i tom prilikom odložili oružje. Odveden je u osnovnu školu u Parsoviće, tu su dovođeni i drugi zarobljenici, između njih je doveden i MD. Naveo je da mu je poznato za MD da se on sa ostalim pripadnicima Armije R BiH predao nakon što se krio u kući par dana, tada je i razoružan tako što je pripadnicima Armije predao oružje, nakon čega je doveden u Parsoviće. Sjeća se da su u Parsoviće dovedeni Z.D, I.K, Z.M i mnogi drugi, pa su prebačeni u prostorije poljoprivredne apoteke u Buturović polje. Nakon toga prebačeni su u kuću Jake Tomića, pa opisujući tu kuću je naveo da je s glavne ulice bio kafić, iz kafića je bio ulaz u prostoriju koja je bila skladište gdje su zarobljenici bili smješteni, prostorija je bila otprilike 7x7 m, imala je gledajući od pozicije kafića dva prozora, ravno i jedan bočno. U tome zatočeničkom centru je bio upravnik H.M., S.G. je bio zamjenik, a bilo je i nekih drugih čuvara. Nakon što je došlo do pucnjave, tu večer su pokupljeni odatle, došao je po njih autobus iz Jablanice, misli da je to bilo 14.09.1993. godine, zasigurno polovica 09. mjeseca te godine. Opisujući taj događaj, svjedok je naveo da su kao i obično svi zatvorenici bili u toj prostoriji, imali su normalan dan, netko je igrao karata, netko šaha isl., da bi u jednom trenutku, ne sjeća se točno doba dana, vidio kroz prozor kako odozdo od bašte prostoriji s vanjske strane prilazi Zijad Padalović, zvani Zijo, opalio je idući jedan ili dva metka, čuli su odozgo sa terase da mu netko govori: „Nemoj Zijo, majke ti, nemoj djece ti, nemoj to raditi...“, svjedok misli da je to bio M, za to vrijeme svjedok je stajao u blizini kod stuba blizu wc-a pa je uspio prvi uletjeti unutra bježeći od pucnjave, svi nisu mogli stati pa su mnogi zatvorenici ostali u prostoriji. Kasnije je čuo kako je Zijad Padalović ispalio rafal, nije to vidio jer je bio u wc-u već je čuo.

Svjedok je naveo da mu je Zijad Padalović bio poznat od prije, jer je svjedok svakoga znao bar iz viđenja, nema čovjeka kojeg s tog područja nije poznao, jer je tu živio 25 godina, stanovao u Trusini, gdje je išao u školu, a često je odlazio i u Buturović polje. Svjedok je naveo da su projektili prošli kroz desni prozor gledajući s vanjske strane prostorije, odnosno lijevi gledajući s unutrašnje strane prostorije, a što zaključuje po tome što je on bio razbijen. Kada je pucnjava prošla, vidio je ZŠ kako je legao u WC školjku, ćućavac je bio, i jaukao je. MD je bio s desne strane u odnosu na ulaz u kafić, držao se za stomak i jaukao, dok je I galamio i vrištao da je ranjen, s tim da svjedok navodi da je kasnije vidio da ga je metak samo „spržio“. Kasnije je ove ranjene odvezla hitna. Prije dolaska hitne čim je G otvorio vrata, M je upitao ima li ranjenih, pa kada su odgovorili da ima, netko je otrčao po kćer izvjesnog Eljuba Sarajlića iz Spasovića, koja je bila medicinska sestra. Svjedok je također naveo da su prozori kroz koji je pucano inače bili od stakla, a s vanjske strane su bile željezne rešetke, tako da je svjedok poslije pucnjave vidio puknuta stakla. Navodi da je kasnije čuo priče da je Zijadu Padalović poginuo stric za koga svjedok navodi da mu je poznat izviđenja i zna da je bio zapovjednik „Tigrova“, da je on baš taj dan poginuo, radi čega je Zijad pucao na zatvorenike iz osvete ili revolta. Njima zatvorenicima su rekli da su MD i Z Š odveli u Zenicu helikopterom, kasnije su saznali da je MD umro, tako da je nakon godinu i nešto nađen ukopan, dok je Z Š razmijenjen i s njim se više puta vidio u Zagrebu ili Mostaru, zna da mu je ruka ostala deformirana u zglobu, a imao je više rana po sebi, a dosta godina kasnije on je poginuo u prometnoj nezgodi kod Zagreba. Svjedok je naveo da je tijekom istrage vršio radnju prepoznavanja u Tužiteljstvu, da mu je pri tom pokazano šest ili osam slika, ne zna točno, te su ga pitali da prepozna osobu koja je pucala i da on nije imao nikakvu dilemu kada je prepoznao Zijada Padalovića. Svjedok je pojasnio da je i prije prepoznavanja, kako je već naveo, likom poznao Zijada Padalovića i znao mu je prezime, znao mu je i stričeve likom, ali mu nije znao ime, pri tome je potvrdio da nema apsolutno nikakvih dilema vezanih za identitet osobe koju je vidio da puca.

U unakrsnom ispitivanju svjedok je naveo da mu je M D ujakov sin, potvrdio je da je pred rafalnu paljbu s terase čuo nečiji glas, naveo je da nije siguran da se radi o M, s tim da pretpostavlja da jeste po glasu a i za to što je nakon pucnjave on prvi ušao u prostoriju zajedno s G, s tim da je potpuno siguran u riječi koje je ta osoba izgovorila kako je to naveo. Svjedok je naveo da je gledajući kroz prozor, Zijada kako prilazi mogao vidjeti do pasa, vidio ga je kako prilazi kroz veliki korov, pri tom je ponovio da je stajao u prostoriji negdje otprilike kod stupa. Na upit branitelja da li je točno da je u istrazi rekao da se radi o čovjeku plave kose, svjedok je naveo da je on rekao da je malo svjetlije kose i lica, a ne da se radi o plavom čovjeku. Fotografije koje su mu prezentirane prilikom prepoznavanja približne su dobu u kojoj je u kritično vrijeme bio optuženi, fotografije su crno-bijele i sjeća se da mu je frizura išla na stranu i u odnosu na taj izgled optuženi se sada izmijenio. Branitelj optuženog je svjedoku prezentirao zapisnik o saslušanju svjedoka, sačinjen od strane Županijskog tužiteljstva HNŽ broj T07 0 KTRZ 0012800 16 2 od 09.03.2016. godine, na kome je navedeno da je vidio čovjeka kojega je poznao iz viđenja od prije, radi se o Zijadu Padalović i da je bio plave kose kao i da je držao automatsku pušku u ruci, pa ga je branitelj pozvao da objasni razlike u iskazu koja se odnosi kako na boju kose optuženog tako i u odnosu na činjenicu da je u iskazu u istrazi naveo da je vidio automatsku pušku u ruci optuženog, za koju je sada naveo da je nije odmah vidio, na što je svjedok odgovorio da sve što on govori je istina, ali je prošao veliki broj godina i smatra nepotrebnim da ga sada branitelj „hvata” za jednu izgovorenu riječ ili rečenicu, da on iza svega što je rekao stoji i da ga nitko ne može ubijediti u suprotno, a da je također točno da je Zijada Padalović poznao likom i od ranije, prije rata. Svjedok je naveo da je kako je rekao prije rata poznao prezime optuženog, znao je da se preziva Padalović, prvi put kada je pucao na zatvorenike čuo je kako mu se netko obraća sa Zijo, a kasnije je od ostalih zatvorenika saznao da mu je ime Zijad. Nakon što je svjedoku prezentirana fotografija DO-5, svjedok je naveo da se nalazio otprilike kod stupa dijagonalno oko metar u odnosu na dvojna vrata prikazano na fotografiji, a on je visok 184 cm.

Pojedinačno ocjenjujući ovaj iskaz, sud je ocijenio da je isti uvjerljiv jer je svjedok detaljno i jasno opisao ono što je zapamtio. Ukazao je precizno na okolnosti u koje je potpuno siguran, kao i na one koje iskazuje sa nesigurnošću (ono u što je svjedok nesiguran i ne može imati značaj kod ocjene vjerodostojnosti svjedoka). Svjedok je potpuno jasno obrazložio zašto je došlo do pogreške u navodima iz istrage u odnosu na iskaz na glavnoj raspravi da je u kritično vrijeme optuženi Zijad Padalović bio plave kose, što je nalazi sud evidentno suprotno fotografijama optuženog DO 8-10, pravdajući to protekom vremena od događaja do vremena davanja iskaza iz istrage i izvršenog prepoznavanja, ali svjedok potpuno nepromijenjeno i sa izrazitom sigurnošću govori o identitetu počinitelja navodeći da je Zijada Padalovića poznao likom i od ranije prije rata, znao mu je prezime i stričeve likom, samo mu nije znao tada ime, koja okolnost nije kroz unakrsno ispitivanje dovedena u pitanje (gdje je svjedok uvjerljivo odgovarao odakle poznaje Zijada Padalovića). Stoga, imajući u vidu uistinu veliki protek vremena, za sud je prihvatljiva ova nepreciznost u iskazu svjedoka, pri činjenici da je kod svih relevantnih navoda njegov iskaz ostao konzistentan i uvjerljiv, a na koncu, kako će se dalje obrazložiti, usuglašen je sa stanjem ostalih dokaza koje sud nalazi vjerodostojnim.

U završnoj riječi branitelj optuženog je naveo i da je u iskazu ovoga svjedoka sporno što je iskazao da je sa mjesta gdje je stajao u unutrašnjosti prostorije vidio Zijada Padalovića „do pojasa“, pa branitelj tvrdi da je on bio na licu mjesta, sačinio par fotografija i da je svjedok sa toga mjesta mogao vidjeti eventualno vrh glave čovjeka visine Zijada Padalovića. Ovakvi navodi branitelja su potpuno neosnovani, prvo, iz razloga što je već navedeno da je vidljivo da je branitelj išao na lice mjesta po proteku mnogo godina, bolje rečeno desetljeća, uslijed čega se lice mjesta logično izmijenilo, odnosno precizno rečeno, nema niti jedan dokaz da izgleda kao što je izgledalo u vrijeme izvršenja djela (čak svjedok HM misli da su poslije bile tu

smještene i neke izbjeglice), pa ovakva argumentacija branitelja ne može dovesti u pitanje ono što tvrdi svjedok. Pored toga, nitko od ostalih svjedoka nije ukazao da se iz unutrašnjosti prostorije u vrijeme izvršenja djela ne bi mogao vidjeti lik koji prilazi objektu, pa je to samo neobjektivizirana tvrdnja obrane, suprotna čak i onome što izrijekom dalje navodi svjedok I.K. (čiji iskaz je po tvrdnji obrane objektivniji) koji je tako naveo da su prozori bili poprilično visoko postavljeni, s tim da je pojasnio da kada je on sa svojom visinom od 180 cm stajao uz prozor, bio mu je negdje do ispod ramena otprilike, što je samo po sebi suprotstavljeno tvrdnji da se iz prostorije u to vrijeme nije moglo vidjeti vani, posebno kada svjedok M.R. tvrdi da ima visinu koja je očigledno i veća od one svjedoka I.K. Dalje i svjedok I.K. navodi da je u jednom momentu na prozoru ugledao nekog vojnika i pušku radi čega je odmah skočio sa strunjače i bacio se, a da je na prozoru vidio siluetu čovjeka naveo je i svjedok H. K.. Dakle, upravo ovi iskazi svjedoka I.K., I.K. i H. K. otklanjaju bilo kakvu sumnju u navode svjedoka MR da je vidio optuženog kako prilazi objektu. Stoga, kada se radi o dokazima obrane –fotografije DO-6 i DO-7, gdje je prikazano po navodima obrane lice koje ima visinu od 189 cm, dok je Zijad Padalović niži od tog lica 7 do 9 cm, pa da se može vidjeti samo gornji dio glave lica, sud ističe da ti dokazi ne mogu dovesti u pitanje iskaz svjedoka MR, jer nije objektivizirano da je lice mjesta u vrijeme izvršenja djela tako izgledalo (odnosi se prvenstveno na visinu prozora koji prema fotografiju tužitelja, a i onima obrane ima dva reda nadozidanih crvenih cigli koji su podigli razinu prozora), pri tome niti jedan dokaz nije opovrgnuo tvrdnju svjedoka MR da je vidio optuženog kako prilazi objektu, čak što više takva tvrdnja je potkrijepljena navodima naznačenih svjedoka, a uz sve to identitet optuženog kao počinitelja ne proizilazi isključivo iz iskaza svjedoka MR, već je u tome usuglašen sa drugim dokazima kako će uslijediti dalje u obrazloženju. Pri tome sud uzgred primjećuje, da je čak i na tim fotografijama nastalim puno vremena nakon izvršenja kaznenog djela vidljivo da je razina unutrašnjosti prostorije u povišenom položaju u odnosu na razinu tla mjesta gdje stoji lice sa fotografije i općenito u odnosu na razinu tla pristupa objektu, tako da onda onaj tko se nalazi u unutrašnjosti prostorije logično promatra vanjski prostor s povišene pozicije u odnosu na lice koje se nalazi na fotografiji, a ne iz njegove perspektive, što sve samo po sebi čini neuvjerljivom ovakvu tezu obrane.

Branitelj u završnoj riječi čini spornim što je samo svjedok MR vidio počinitelja, a nitko od drugih ispitanih svjedoka, što samo po sebi, nalazi sud, nije nikakav argument koji bi dovodio u pitanje vjerodostojnost iskaza tog svjedoka, imajući u vidu da je očigledno njegova pozicioniranost bila takva da je gledao kroz prozor i vidio kako optuženi prilazi objektu, dok ostali svjedoci-zarobljenici su bili zaokupljeni nečim drugim i nisu gledali kroz prozor, te su kako to proizilazi reagirali tek na pucnjeve na način da su bježali prema wc-u da se sklone, a potpuno je logično da nije nitko gledao kroz prozor u trenucima kad odatle dolaze hitci, već je normalna ljudska reakcija da su se nastojali skloniti i zaštititi od opasnosti.

Iskaz svjedoka MR kod okolnosti identifikacije počinitelja predmetne inkriminacije potkrijepljen je i Zapisnikom o prepoznavanju osoba na osnovu fotografija sa fotoalbumom br. T07 0 KTRZ 0012800 16 2 od 13.07.2016. godine vršeno po svjedoku MR (DT-16) i fotodokumentacijom prepoznavanja MUP HNŽ-PU Mostar od 24.06.2016. godine (DT-16a), iz koje materijalne dokumentacije je vidljivo da je ovaj svjedok prepoznao Zijada Padalovića kao počinitelja tih radnji, što dodatno potvrđuje njegove navode pri činjenici da je taj svjedok naveo da je od prije rata likom poznao optuženog, znao mu je prezime, ali ne i ime. Dakle, iako je iskaz svjedoka MR usuglašen sa relevantnim dokazima koji ukazuju na identitet optuženog kao počinitelja, kako će se to obrazložiti dalje, za sud je razmatrajući taj dokaz sam za sebe s aspekta vjerodostojnosti relevantno da je on održao tvrdnju da je počinitelj optuženi Zijad Padalović jer ga zna i od prije rata likom i prezimenom, u prepoznavanju je, ne iskazujući

bilo kakvu sumnju, kao počinitelja prepoznao upravo Zijada Padalovića. Relevantno je i da je svjedok H.K naveo da je od mještana zarobljenika koji su između sebe govorili čuo da je pucao Zijo Padalović jer mu je na Uzdolu netko od srodnika poginuo, da je to čuo od M,G, pokojnog A.L. i Z.Š, dok su oni pričali između sebe, govorili su da su vidjeli da je on pucao, što potvrđuje ono što navodi svjedok M.R. Tvrdnje svjedoka M.R da je optuženi počinitelj kaznenog djela usuglašene su i sa iskazima ostalih svjedoka koji su po čuvenju dobili takvo saznanje, i to svjedoka: I.K., R.D, D.K., G.L, I. K, Z D., Š. M. i H .H.

U svom iskazu svjedok I.K je naveo da je do izbijanja ratnih sukoba u BiH bio u Zagrebu, poslije je otišao u Sarajevo, pa u Konjic. Bio je pripadnik HVO-a od 4. mjeseca 1992. godine do kraja rata, imao je zapovjednu funkciju i nalazio se 1993. godine na području Klisa u selu Vrce. Oružani sukobi između Armije R BiH i HVO-a u to vrijeme kreću u trećem mjesecu 1993. godine, prvi sukob je bio u selu Kostajnica, a onda je počeo drugi sukob u Vrcama, gdje su pružali otpor otprilike nekih mjesec i pol dana, poslije čega im je nestalo streljiva, radi čega je on stupio u kontakt s lokalnim zapovjednikom Hasom Hakalović, kojeg je poznao od ranije, kako bi se predali njemu kao domaćem čovjeku, a ne pridošlim vojnicima. Tom prilikom su oni predali svo naoružanje i Haso im je tada garantirao da će ostati živi i da će ih prebaciti u hrvatsko selo Obri. Razdvojili su ih u tri kategorije, civili su ostali u tom mjestu, vojnike su odvezli na Musalu u Konjic, a njih petorica su odvojeni i prebačeni u osnovu školu u Parsovićima gdje su zatekli još zarobljenih Hrvata. Tu su bili neko vrijeme nakon čega su prebačeni u jednu prostoriju u kući Jake Tomića, radilo se o prizemnoj prostoriji 5x7 metara, kod ulaza u prostoriju je bio wc, sa jedne strane su bili prozori s nekim rešetkama ili matama, u prostoriji ih je bilo možda dvadesetoro. U 9. mjesecu 1993. godine bilo je oko 9,30 do 10 sati, prozori su bili otvoreni, bili su prilično visoki, možda negdje do ramena, začuli su prvo jedan metak ispred prozora, a onda je s prozora opaljen rafal po zatvorenicima, misli da je ispražnjen čitav okvir. Svjedok je u tom trenutku bio ispod prozora i nije vidio tko puca, s obzirom na takvu svoju poziciju. U tom trenutku su se svi što su bili ispod prozora pobacali, ostali su poletjeli prema wc-u, neki su jaukali, vidio je da je MD pogođen kroz stomak, a ZŠ je bila prebijena ruka od metka i pogođen je kroz prepone, dok je I.K. bio pogođen u predjelu butine. Našli su neku novinu i zamotali Š ruku da mu je isprave, a M su stavili na stol, nakon čega su ušli pripadnici Armije R BiH. Ne može se sjetiti tko je ušao, te vojnike nije ni poznao. Svjedok je naveo da je poslije bio s Hasom Hakalović, zapovjednikom te jedinice Armije R BiH i on mu je rekao da je pucao Zijad Padalović, jer mu je na ramskom ratištu stric Seid Padalović ubijen. Svjedok je naveo da je između prvog pucnja koji je čuo i rafalne paljbe bio vremenski razmak od par sekundi. Naveo je da su uskoro došla kola hitne pomoći, a kasnije su čuli da su ZŠ i MD helikopterom prebacili u Zenicu.

U unakrsnom ispitivanju na upit svjedoku da li je prije nego što je čuo prvi pucanj čuo nekoga da nešto govori, neku galamu, svjedok je rekao da nije ništa čuo, ali da nije pridavao pažnju jer je bio dan kao i svi ostali, stoga on nije čuo da netko spominje Zijadovo ime i da govori „Zijade, nemoj to da radiš djece ti”. Potvrdio je da je tek nakon rata od Hase Hakalovića čuo što se dogodilo i da je lice koje je pucalo bio Zijad Padalović, a ne može se sjetiti koja je to bila godina. Svjedok je naveo da te prilike nije nitko govorio o tome tko je pucao jer je bio opći metež, a njih su navečer prebacili u Jablanicu, tako da barem on osobno nije razgovarao ni s kim. Svjedok je potvrdio da su te prilike prozori bili otvoreni, kao i da su prozori u prostoriji gdje su bili poprilično visoki, s tim da je pojasnio da kada je on sa svojom visinom od 180 cm stajao uz prozor, bio mu je negdje do ispod ramena otprilike.

Iskaz ovoga svjedoka sud nalazi uvjerljivim, svjedok je jasno opisao ono što je vidio i čuo, te dao obrazloženje da je nakon događaja bio metež i da on osobno nije ni s kim razgovarao o tome tko je pucao, već mu je to nakon rata rekao HH tvrdeći da je pucao Zijad Padalović jer

mu je na ramskom ratištu stric Seid Padalović ubijen. Ovaj iskaz je kod relevantnih okolnosti usuglašen sa iskazom svjedoka MR kada se radi o radnji izvršenja djela, a nije mu suprotstavljen ni kod okolnosti identiteta počinitelja, o čemu informacije ovaj svjedok ima iz čuvenja, pri tome oba svjedoka identično ukazuju o onome što su čuli vezano za motiv optuženog da izvrši kazneno djelo.

U svom iskazu svjedok HK je naveo da je bio sudionik rata u BiH, bio je medicinski tehničar pri vojsci HVO, tako je bilo i 1993. godine. Dana 28.07.1993. godine u Kućanima je idući po nekog ranjenika upao u zasjedu Armije BiH. Odveli su ga u školu u Parsoviće, nakon čega je prebačen u podrum poljoprivredne apoteke u Buturović polju, a potom u kuću Jake Tomića. Bili su ustvari u objektu uz kuću Jake Tomića, u kojoj je bilo njih oko 22 zarobljenika, prostorija je imala prozore i rešetke, prozori su gledali u baštu i jezero, a čuvali su ih HM i SG. Dana 14.09.1993. godine dok su bili u objektu čuli su pucanj, nakon čega je neki čovjek došao na prozor i pucao po njima. Prvo su čuli neku buku, nešto se tamo dešavalo, taj netko je rekao „ustaše, izlazite majku vam vašu“, svjedok nije čuo neki drugi glas, jer su već svi oni zatvorenici u panici. Na prozoru je vidio siluetu čovjeka, svjedok se tada nalazio ispod prozora polunaslonjen. Prostrjelne rane je na području stomaka zadobio M.D kome su se već vidjela crijeva, svjedok mu je pomagao, zatim ozlijeđen je i ZŠ kome je metak prošao kroz ruku i ranjen je i u butinu, te I.K. za koga svjedok misli da je ranjen samo u butinu. Nastupio je tajac jedno vrijeme, zatvorenici su se povukli u wc, potom su ušli HM i SG, a onda je došla medicinska ekipa, neka sestra i bolničar, M. su previjali, odvezli su ga, čuo je da je kasnije odvezen u bolnicu u Zenici i da je umro. Za oko pola sata u odnosu na događaj od mještana zarobljenika koji su između sebe govorili je čuo da je pucao Zijo Padalović jer mu je na Uzdolu netko od srodnika poginuo. To je čuo od M, G, pokojnog A.L i Z.Š, oni su pričali između sebe, govorili su da su vidjeli da je pucao Zijad Padalović. Čuo je i da se popodne toga dana ponovno pucalo, pa je došao ŠM iz službe bezbjednosti, te je rekao da će ih prebaciti jer ih tu ne može sačuvati, pa su prebačeni u Jablanicu.

Iskaz ovoga svjedoka sud nalazi uvjerljivim, svjedok je jasno opisao ono što je vidio i čuo, što ničim nije dovedeno u pitanje. Iskaz ovoga svjedoka je potkrepljujući iskazu svjedoka MR, jer je svjedok naveo da je od mještana zarobljenika koji su između sebe govorili čuo da je pucao Zijo Padalović jer mu je na Uzdolu netko od srodnika poginuo, da je to čuo od M, G, pokojnog AL i ZŠ, dok su oni pričali između sebe, govorili su da su vidjeli da je on pucao.

U svome iskazu svjedok I.K. je naveo da ga je rat zatekao u selu Parsovići, a bio je vojno angažiran od 1992. godine u HVO-u. Prvi sukobi između Armije R BiH i HVO-a na području općine Konjic počinju početkom 1993. godine, on je 14.04.1993. godine bio u Bućima gdje su se pripadnici HVO-a predali nakon napada Armije RBiH u jutarnjim satima, toga dana su na tom području krenuli masovni sukobi. Predali su se korpusu Armije RBiH iz Klisa u Konjicu, položili su oružje, nakon čega su odvedeni u Osnovnu školu u Parsovićima, gdje su zatekli i druge zatvorenike, uključujući I.K, A.L, neki su naknadno dovođeni kao M.D, dok su u 08. mjesecu prebačenu u ljekarnu u Buturović polje, a potom nakon oko mjesec dana odvođe ih u kuću Jake Tomića. Prostorija gdje su smješteni je bila velika otprilike 8x7m, imala je tri prozora i wc, dva prozora su bila sa strane sjevera, a jedan sa druge strane. U toj kući, sjeća se svjedok, osim njega su bili pok. MD, Z.Š., D.K., M. R., I.K., pok. B, Z. M, N.R., H..K. idr.. Poznato mu je da je m.D zarobljen u svom selu, a Z.Š na Žitačama, zarobljeni su kao i svjedok kao pripadnici HVO-a, pred zarobljavanje su bili u akciji i naoružani. Dana 14.09.1993. godine u prijepodnevnim satima svi oni zatvorenici bili su u toj prostoriji, svjedok je ležao na strunjačama i čitao knjigu, dok su ispred njega bili M.D i Z.Š koji su igrali šah, i odjednom je nastupilo komešanje, pucanj se čuo negdje, onda je čuo da netko govori „majku vam ustašku sad ću vas sviju pobit“. U tom momentu na prozoru ugledao je nekog vojnika i

pušku radi čega je odmah skočio sa strunjače i bacio se, u tom momentu kreću i M.D i Š. Svjedoka tad pogađa zrno metka u lijevi but, unatoč tome svjedok je došao u wc i rekao svome rođaku da je izvadio zrno iz farmerki i ono je bilo vruće. Drugi meci su sve po zidu gore udarili, pojasnio je da se radilo o rafalnom pucnju, M.D je bio pogođen u stomak, vidio je njegovu ranu, on se držao za stomak lijevom rukom i jaukao je, svjedok misli da je vidio i malo nešto crijeva u njega, a ZŠ je ležao „kao bijeli zid“. Z. je imao devet prostrjelnih rana, od noge do ruke, sjeća se njega, a on je poginuo prije par godina u Zagrebu u saobraćajnoj nesreći, dok je M. kako su čuli sutra dan preminuo u bolnici u Zenici. Nakon pucanja, ušli su vojni policajci Armije R BiH, vidjeli su HM a bilo je još nekih, dok oni nisu ušli, zatvorenici su bili u wc-u, nisu smjeli izaći jer su se bojali. Svjedok ne zna tko je pucao, čuo je od vojnih policajaca Armije R BiH da su govorili da je Zijo Padalović pucao, svjedok ga do tada nije poznao niti je čuo za to ime. Kao razlog pucanja, govorili su te da je njegov stric Seid Padalović prije na dan ili taj dan ubijen misli negdje na Uzdolu. Poslije toga došli su tu medicinari da ih previju, Z. su previli, MD i svjedoku su stavili zavoj, i onda su poslije pričali tko će da ih prebaci u Zenicu u bolnicu, svjedok je rekao da se dobro osjeća i nema neku veću ozljedu, pa nije htio u bolnicu, dok su MD i ZŠ prebačeni u Zenicu negdje, u koju bolnicu ne zna, za M je čuo da je umro u bolnici. Svjedok je nakon rata živio gore pet-šest godina u Konjicu, vratio se 2002.godine, ima saznanja da je H H u stanicu prijavljivao tog Ziju Padalovića da je izvršio zločin, a to je svjedoku govorio policajac koji je radio tu u Policijskoj stanici, DT, pošto su bili prijatelji, tako da je to saznao, a i cijeli Klis je pričao o tome kako je Zijo pucao na njih zarobljenike u kući Jake Tomića. Svjedoku su prezentirane fotografija-dokaz obrane DO-1, DO-2, DO-3 i DO-4, pa je svjedok potvrdio da je to ta kuća Jake Tomića gdje su bili smješteni, a na fotografijama koje prikazuju kuću gledajući od pozicije jezera prozor kroz koji je pucano kritične prilike je onaj s desne strane. Na upit obrane svjedok se izjasnio da je vidio čovjeka i pušku na prozoru, to je trajalo neku sekundu, jedan svjedokov pogled, a onda se bacio. Svjedok se kao oštećeni izjasnio da postavlja imovinskopravni zahtjev, ali se nije mogao izjasniti o obimu i visini.

U svom iskazu svjedok D.K je naveo da je do izbijanja ratnih sukoba u BiH živio u Parsovićima, da je od 1992. godine bio vojno angažiran kao pripadnik HVO-a. Na području općine Konjic oružani sukobi između Armije R BiH i HVO-a počinju u drugoj polovini trećeg mjeseca 1993. godine, pa je određeno vrijeme bilo primirje, nakon čega 14.04.1993. godine ponovno počinju sukobi s napadom na selo Bušćak, na kojem području se tada nalazio i svjedok kao pripadnik HVO-a. Napad taj dan od strane Armije R BiH je počeo ranije izjutra, bilo je pucnjave, nakon čega je njihov zapovjednik stupio u kontakt sa zapovjednikom Armije R BiH na tom području radi dogovora o predaji, pa su tako došli na jedan brijeg, gdje su se i predali pripadnicima Armije R BiH, kojom prilikom su i položili oružje. Odvedeni su u Osnovnu školu u Parsovićima, gdje su dovođeni još neki vojnici, kao i civili, a za vrijeme boravka u toj školi vođeni su na kopanje rovova. Nakon toga prebačeni su u poljoprivrednu apoteku u Buturović polju, a potom u prizemlje kuće Jake Tomića. Tu su bili zatvoreni u jednoj prostoriji veličine otprilike 6x8m, koja je imala jedan wc. U toj kući su ostali sve do 14.09.1993. godine kada se dogodio i kritični događaj kojeg se sjeća. Toga dana prije podne čuli su neku galamu i glas koji govori “sad ću vam jebat ustašku mater”, nešto tako otprilike, govorio je i da će ih sve pobiti, nakon čega se čuo glas koji govori da to ne čini, poslije čega je uslijedio prvo jedan pucanj, a onda rafal. Metci su u prostoriju gdje su bili zarobljenici dolazili od strane jezera, prema tamo su bila dva prozora, a jedan prozor je bio bočno, pa je svjedok potvrdio da je pucano kroz jedan od dva prozora s prednje strane gledajući od strane jezera, koji su vidljivi i na svjedoku prezentiranoj fotografiji DT-2. Metci su pogodili MD, ZŠ, I.K. M. je imao prostrjelnu ranu kroz stomak, Z.Š. je imao nekoliko prostrjeljenih rana na nogama i ruci, a I.K. je na slabini imao lakšu ozljedu, krvni podlijev, a svjedok se sjeća da je isti te prilike našao zrno koje je tu

ostalo od metka. Kada se pucnjava smirila, došli su stražari što su inače stalno bili s njima, zatim medicinske sestre i tehničari iz ambulante. Previli su rane Z. i M., dali im infuziju, nakon čega su odveženi u bolnicu, a I.K. pošto je lakše ranjen je ostao s ostalim zarobljenicima. Svjedok ističe da nije vidio tko je pucao, a nakon određenog vremena kada su ih već prebacili u Jablanicu odatle iz Buturović polja, čuo je priču od Hrvata koji bi im ponekad došli u posjetu da je pucao Zijo Padalović, svjedok se izjašnjava da su tako pričali, on ne može biti siguran je li ili nije, jer nije vidio ništa. Svjedok je naveo da je čuo da su D. i Š. prebačeni u Zenicu, pričalo se da M.D nije preživio u bolnici. Na upit obrane optuženog svjedok je potvrdio da je prije nego što je započela pucnjava netko govorio da se to ne čini i istakao je da zna da je to rekao H.M., siguran je da je čuo njega, jer njegov glas poznaje s obzirom da je on već bio njima čuvar skoro pola godine, a svjedok se sjeća da je drugi stražar bio G., ne sjeća mu se imena.

U svom iskazu svjedok G. L. je naveo da je u vrijeme rata u BiH bio pripadnik HVO-a, da je od 1993. godini sa svojim suborcima bio smješten u selu Vrci, a zapovjednik mu je bio I.K.. Jedno jutro u ranim satima je bio napad na V. od strane Armije R BiH, nakon čega su se predali. Svjedok je naveo da su prethodno vršili pregovore sa H.H, i svjedok je otišao da pregovara. Predali su se otprilike dva mjeseca nakon napada Armije R BiH, svjedok je položio oružje na Boždarevcima. Nakon predaje Haso ih je odveo u svoje selo Gornje Višnjevce u jednu hrvatsku kuću, gdje su bili sve do dolaska izvjesnog S. Ć., kada su odvedeni u Parsoviće, njih misli 7-8, dok su ostali otišli za Konjic. Od osoba koji su bili u Parsovićima u osnovnoj školi sjeća se M.D., Z.Š., D.K. i dr. Tu su bili jedno mjesec -dva nakon čega su odvedeni u Buturović polje, smješteni u prostoriji koja je ranije bila magacin od kafane, objekt su zvali kuća Jake Tomića, po imenu vlasnika. Prozori su bili s dvije strane i bio je wc, u prostoriji su ležali na postavljenim dekama. Potvrdio je da su svi koji su bili u osnovnoj školi u Parsovićima prebačeni u tu kuću, a bilo je još nekih ljudi. Sjeća se događaja kada je došao čovjek da puca po njima, čula se galama, vriska, čuo je kako neko govori “nemoj, Haso će galamiti, bit će svašta, tu su oni zatvoreni, nemoj, nemoj, nemoj...”, dok taj neko kome se obraćao nije došao na prozor. Svjedok je naveo da je on srećom bio kod wc-a, pa je odmah tamo uletio, radilo se o rafalnom pucanju. Tom prilikom su ranjeni M.D, Z.Š. i I.K., a svjedok je čuo da je Haso odmah ranjenu dvojicu poslao na liječenje u Zenicu. Mate je zadobio povredu u predjelu stomaka i najteže je ranjen, zatim Š., a I. je najmanje ranjen. Nakon prestanka pucnjave došli su pripadnici Armije R BiH, nakon čega im je pružena medicinska pomoć. Svjedok je naveo da on osobno nije vidio tko je pucao s prozora, ali je imao saznanja dobivena od H.H. kad je on došao, pa mu je rekao da ih ne može više tu držati i da moraju ići za Jablanicu, da je pucao Zijad Padalović, jer mu je na Uzдолu poginuo neki rođak. Poznato mu je ono što je kasnije čuo, da je M.podlegao u Zenici od zadobivenih rana. Na upit branitelja optuženog svjedok je potvrdio da se H.H pojavio nakon kritičnog događaja, ali ne može potvrditi je li to bilo uvečer toga dana ili sutra, ali je siguran da je upravo od njega čuo tko je pucao i kako mu je ime. Svjedok je naveo da je upoznat da su M.D, Z.Š i I.K. prilikom hapšenja bili u vojnoj službi i da su se u tom svojstvu i predali, a pojasnio je da je H.H bio zapovjednik Armije R BiH u Buturović polju.

I iskaze svjedoka I.K., D.K. i G.L. sud nalazi uvjerljivim, svjedoci su jasno i dosljedno opisali ono što su vidjeli i čuli, što ničim nije dovedeno u pitanje. Ovi iskazi su potkrepljujući iskazu svjedoka M.R., kako kod okolnosti radnje izvršenja kaznenog djela, tako i što se tiče identiteta počinitelja o čemu su ova tri svjedoka po čuvenju dobili saznanja da se radi o Zijadu Padaloviću. Ovi iskazi su usuglašeni svim naprijed navedenim iskazima i u odnosu na okolnost što su čuli kao motiv optuženog da kritične prilike puca, a to je da je prethodno na ratištu stradao njegov stric Seid Padalović, a koja okolnost kada je kod svih svjedoka usuglašena

ustvari doprinosi dojmu uvjerljivosti svjedoka kada govore o podacima koje su dobili o identitetu počinitelja.

U iskazu iz istrage, koji je pročitao na glavnoj raspravi jer je svjedok umro, svjedok Zvonko Dragić je naveo da je prije rata živio u Konjicu u selu Bijela i radio tamo u robnoj kući. Početkom ratnih dejtava protjeran je od strane srpske vojske, pa je otišao u selo Vrce odakle su porijeklom njegovi roditelji, gdje je proveo djetinjstvo i gdje je bila obiteljska kuća. U selu Vrce ga je zatekao i napad Armije RBiH koji se desio 23.03.1993.godine i koji je trajao dva dana nakon čega je sklopljeno primirje između Bošnjaka i Hrvata. Od samog dolaska u selo Vrce, točnije 06.04.1992.godine, priključio se jedinicama HVO-a. Nakon ovog prvog napada HVO je formirao liniju oko sela, odnosno oko kuća, sa ciljem da zaštite selo i ljude. Koliko se mogao sjetiti pri ispitivanju, misli da je u selu sveukupno bilo oko 200 ljudi, od čega 158 civila a ostali su bili pripadnici HVO-a. Zapovjednik u HVO-u u selu Vrce u to vrijeme bio je IK. Drugi napad Armije RBiH na linije HVO-a i civile krenuo je 14.04.1993.godine i taj napad je trajao sve do 26.05.1993.godine sa različitim intenzitetom, odnosno nekad je to bilo samo granatiranje, nekad je to bilo puškanje, a nekad je bilo i jedno i drugo. U vrijeme dok je trajao napad vojnici Armije RBiH su prvobitno pljačkali one kuće do kojih bi došli i to kuće koje su bile do sela Lisičići i Memidžani potom su minirali a neke zapalili. Neke od kuća koje su minirali, pljačkali i palili bile su kuće S.K, A.R, M.R, ZS i RS. Kako su zbog dužine i intenziteta napada, njih 42-oje bili iscrpljeni, njihov zapovjednik IK dogovorio je predaju sa zapovjednikom Armije RBiH HH. Dogovor je bio da pripadnici HVO-a polože oružje, a da ih pripadnici Armije RBiH sa civilima propuste do Kostajnice gdje su bile linije HVO-a. Ovaj svjedok osobno nije vidio pisani dogovor između K i H, ali izražava što su im u tom trenutku prenijeli. Pripadnici HVO-a su postupili po ovom dogovoru i oružje su predali u selu Božidarevci koje je susjedno selo od sela Vrce, međutim nakon što smo predali oružje, nisu sprovedeni u Kostajnicu, nego u Gornje Višnjevice gdje su razdvojili vojnike od civila i tako ih razmještaju. Vojnici su smješteni u kuću sestara Turić, a civili u ostalim hrvatskim kućama u selu. U ovoj kući su zadržani sve do 18.06.1993. godine, jednu skupinu 17.06.1993. godine odvoze u logor u Konjic u sportsku dvoranu, a njih pet- svjedoka osobno, IK, Z.M, A.L.I G.L. sprovode u logor Parsovići, u Osnovnu školu Ramski partizanski odred, sprovedeni su kamionom preko nekih brda do navedene škole. U logoru Parsovići su ostali do 20.08.1993. godine, nakon čega sve njih zarobljenike prebacuje u poljoprivrednu ljekarnu koja se nalazila u Buturović Polju. U toj ljekarni ostaju 7 dana, nakon čega njih 24-oricu, koliko ih je tu bilo, prebacuju u kuću Jake Tomića, točnije podrumske prostorije te kuće. U navedenoj prostoriji spavali su na drvenim paletama, a veličina te prostorije je bila oko 30-tak kvadrata. Ista je na jednom zidu imala dva prozora, na drugom zidu je imala kako se sjeća jedan prozor i unutar te prostorije nalazila se prostorija s wc-om. U navedenu prostoriju se ulazilo i izlazilo kroz podrumska vrata. U toj prostoriji osim njega su još bili zatvoreni IK., G.L, A.L, Z.M, M.D., I.K, D.K., Z.Š., H.K, M.R, i drugi. Svi koji su bili zatočeni u podruskim prostorijama ove kuće nisu, koliko je svjedoku poznato, unutra bili fizički maltretirani, dok šta se dešavalo vani sa nekim dok su bili odvođeni na prinudne radove njemu nije poznato. Međutim, 14.09.1993. godine u prijepodnevnim satima desio se jedan događaj koji mu je ostao urezan u sjećanje, a to je da je to jutro jedan vojnik Armije kroz prozor od podruma pucao u unutrašnjost podrumske prostorije u kojoj su bili zarobljenici i koji je tom prilikom teško ranio M.D. i Z.Š, a lakše ranio I.K. Zatvorenici su sjedili na paletama, dio ih je sjedio ispod zida na kojem se nalazio jedan prozor, a dio leđima okrenut prema zidu do kojeg se nalazila prostorija s wc-om. Svjedok je u trenutku pucanja sjedio u čošku koji spaja zid sa jednim prozorom i zid prema kojem su ostali zarobljenici bili okrenuti. Poslije ovolikog vremenskog razmaka, svjedok nije siguran gdje su se trojica koja su ranjena zatekla u trenutku samog pucanja. U trenutku prije pucanja svi su pričali, neki su igrali šah, neki su čitali knjigu, da bi u jednom trenutku iz pravca zida koji je

imao dva prozora došao pucanj bez ikakvog upozorenja. U trenutku samog pucnja nastala je opća panika među njima zatvorenicima i svi su jedni preko drugih nastojali pobjeći prema wc-u. Svjedok u trenutku samog pucanja nije vidio vojnika koji je pucao, jer se u tim trenucima borio za život bježeći prema wc-u. Taj pucanj je trajao nekoliko sekundi i po njegovoj procjeni ispucan je čitav okvir iz automatske puške, misli da je bila vrsta automatske puške, jer je pucanj bio rafalni bez prestanka. Nakon prestanka pucanja, većina ih je uspjela pobjeći prema wc-u, osim M, I i Z. koji su ostali na mjestu gdje ih je pucanj i zatekao. Ubrzo, odmah nakon pucanja u tu prostoriju je ušao neko od vojnika Armije R BiH da vidi šta se desilo, svjedok misli da je bio upravnik kome se pri ispitivanju nije mogao sjetiti imena. Taj upravnik koji je ušao, bio je začuđen onim što je ovaj vojnik pucajući po zatvorenicima počinio, što se vidjelo po njemu. Sjeća se još da je davana prva pomoć ranjenim, ali se ne sjeća da li je to bilo od strane doktora ili nekog od vojnika. Nakon što im je pružena prva pomoć, M.D i ZŠ prebacuju helikopterom za Zenicu, dok je I.K. zbog lakših rana ostao tu s njima do večernjih sati, kada preostalih 22-oje koliko ih je ostalo autobusom prebacuju u Jablanicu u logor Muzej. Sjeća se da je M. imao prostrijelnu ranu trbuha, na jednom mjestu se vidjela ulazna rana, dok je na drugoj strani stomaka bila izlazna rana koja je imala veći otvor nego ulazna. Koliko se može sjetiti Mate nije imao više povreda, odnosno možda je imao, ali svjedok to nije vidio. ZŠ je imao više rana i koliko se može sjetiti te rane su bile i po nogama, po stomaku kao i po rukama. I.K. je imao ranu na stražnjici koju nije vidio, ali je to čuo osobno od I.K.. Iako nije vidio vojnika koji je pucao, taj dan je čini mu se upravo od I.K. i D.K. saznao da je pucao vojnik kojeg su imenovali kao Zijo Padalović, a kojeg su oni odranije poznavali jer su živjeli selo do sela. Prema navodima i pričama koje su saznali poslije, vojnik kojeg su K. imenovali kao Zijo Padalović je taj dan izgubio strica Seida Padalovića, koji je poginuo na Uzdolu“. Što se dalje dešavalo s M.D i ZŠ, poznato mu je u onoj mjeri koliko je čuo od rodbine M. i Z, a to je da je M. umro u zeničkoj bolnici, dok je Š. nakon zaliječenja razmijenjen. Svjedok je naveo da je nakon završetka rata osobno otišao dole do ove kuće u kojoj su ranjena njegova tri suborca, istu fotografirao, te naveo da će predati za istragu sačinjene fotografije.

Iskaz ovoga svjedoka, i ako se radi o pročitanoj iskazu jer je svjedok u međuvremenu preminuo, sud nalazi uvjerljivim kod okolnosti radnje izvršenja djela i kod onoga što je čuo o identitetu počinitelja, s tim da ne prihvaća tvrdnju ovoga svjedoka da su I.K. i D.K. odranije poznavali Zijada Padalovića, jer takvo što ne proizilazi iz iskaza ta dva svjedoka koji su na glavnoj raspravi ispitani direktno i unakrsno, dok se u ovom dijelu iskaz svjedoka Zvonke Dragić nije mogao provjeriti zbog njegove smrti. Kod ostalih okolnosti u bitnim dijelovima iskaz svjedoka ZD je potpuno usuglašen sa iskazima ostalih svjedoka, pa ovaj iskaz potkrepljuje sve naprijed navedene iskaze neposredno iznešene pred sudom.

Da su svi prednji svjedoci bili vojni zatvorenici u Buturović Polju, uključujući i oštećene M.D, Z.Š i I.K, proizilazi spiska ratnih zarobljenika-sabirni centar Buturović Polje broj 07-120/93 od 02.09.1993 godine, a da su dana 14.09.1993. godine, kako svjedoci pojašnjavaju nakon kritičnog događaja, predani bataljonu Vojne policije VI Korpusa proizilazi iz spiska ratnih zarobljenika iz sabirnog centra Buturović Polje koji su predati bataljonu Vojne policije VI korpusa br. 07-132/93 od 14.09.1993 godine (DT-14), a koji spisak ne uključuje M.D i ZŠ, koji su upravo kao prema navodima svjedoka prebačeni u bolnicu i hospitalizirani.

Sud nalazi da iz svih naprijed navedenih iskaza svjedoka koji su bili zatvorenici u Buturović Polju suglasno proizilazi da je dana 14.09.1993 godine, u prijepodnevnim satima, u Buturović Polju u kuću “Jake Tomića”, gdje su se nalazili zatvoreni ratni zarobljenici Hrvatskog vijeća odbrane koji su prethodno položili oružje i predali se Armiji RBiH, jedno lice došlo do prozora kuće i kroz prozor u unutrašnjost prostorije u kojoj su boravili zatvorenici, iz automatske puške ispalio više projektila u njihovom pravcu koji su pogodili M.D, ZŠ i I. K.,

nakon čega su istog dana ranjeni M.D i ZŠ prebačeni u Kantonalnu bolnicu u Zenici, dok su u kasnijim satima ostali zatvorenici izmješteni iz Buturović Polja. Svi ovi svjedoci kada je riječ o identitetu lica koje je te radnje počinio potpuno usuglašeno tvrde da su čuli da je to učinio Zijad Padalović izrevoltiran time što mu je na ratištu stradao stric Seid Padalović, s tim da je svjedok MR za razliku od ostalih svjedoka bio tako pozicioniran da je vidio prilazak optuženog, te ga je tako mogao jasno identificirati, posebno imajući u vidu činjenicu da ga je likom poznavao i od prije rata, te je znao i da se preziva Padalović, samo je ime naknadno saznao.

Svjedok MR tvrdi da je pred započetu rafalnu paljbu optuženi ispalio jedan ili dva metka, te da je čuo kako sa terase iznad prostorije gdje su bili zatvorenici optuženog od radnji odvraća osoba govoreći: „Nemoj Zijo, majke ti, nemoj djece ti, nemoj to raditi...“. Da su čuli pucanj prije rafalne paljbe, te neku gužvu i galamu potvrdili su svjedoci: H.K navodeći da su čuli neku buku, nešto se tamo dešavalo, taj netko je rekao „ustaše, izlazite majku vam vašu“, svjedok nije čuo neki drugi glas, jer su već svi oni zatvorenici u panici; svjedok I.K. navodeći da je odjednom je nastupilo komešanje, pucanj se čuo negdje, onda je čuo da netko govori „majku vam ustašku sad ću vas sviju pobiti“; D. K. koji navodi da su toga dana prije podne čuli su neku galamu i glas koji govori “sad ću vam jebat ustašku mater”, nešto tako otprilike, govorio je i da će ih sve pobiti, nakon čega se čuo glas koji govori da to ne čini, poslije čega je uslijedio prvo jedan pucanj, a onda rafal; te G.L koji navodi da je došao čovjek da puca po njima, čula se galama, vriska, čuo je kako neko govori “nemoj, Haso će galamiti, bit će svašta, tu su oni zatvoreni, nemoj, nemoj, nemoj...”, dok taj neko kome se obraćao nije došao na prozor. Okolnost da se svjedok M. R najpreciznije izjašnjava o onome što je vidio i čuo sud nalazi očekivanom, pri činjenici da je samo taj svjedok gledao kroz prozor i vidio optuženog dok prilazi (koji mu je uz to i od ranije poznat), tako da je očigledno on najviše bio skoncentriran na sve ono što je prethodilo rafalnoj paljbi, jer su se prema navodima ostalih svjedoka oni u trenucima koji su prethodili događaju uglavnom bavili nečim drugim.

Pri tom, u odnosu na sve razlike u iskazima svjedoka na kakve ukazuje obrana posebno u završnoj riječi (pitanje je li bio ili nije bio otvoren prozor, zašto I. K. ne navodi da nije čuo galamu pred rafalnu paljbu za razliku od drugih svjedoka, kao i sl.), sud napominje da su svjedoci svoje iskaze davali po velikom proteku vremena, pri čemu su određene nepreciznosti, pa i kontradiktornosti između iskaza u sporednim detaljima potpuno shvatljive, jer po proteku vremena određene periferne okolnosti događaja se zaboravljaju, ali ostaju sjećanja na ključne elemente događaja. Pored toga, sud nalazi da za ocjenu da je pojedini iskaz vjerodostojan nije nužno utvrditi da je on apsolutno u svim detaljima podudaran nekom drugom iskazu, jer prvo, objektivna mogućnost da zapamte neke dijelove događaja s obzirom na način sudjelovanja u događaju za određene svjedoke može biti limitirana, drugo, po prirodi stvari nema svaki čovjek jednake sposobnosti percipiranja i pamćenja detalja, što se posebno usložnjava protekom vremena. Pored toga, vjerodostojnost svjedoka se prvenstveno cijeni u odnosu na odlučne činjenice, a u kojem smislu u stanju prednjih dokaza suštinski nema kontradikcije.

O okolnostima događaja u kome je stradao njegov otac, kao i o saznanjima po čuvenju o počinitelju kaznenog djela na štetu njegovog oca, svjedočio je i RD., koji iskaz je potkrepljujući naprijed navedenim dokazima, jer je ono što ovaj svjedok tvrdi da je čuo usuglašeno sa onime što navode naprijed navedeni svjedoci. Tako je u svom iskazu svjedok R. D., sin stradalog MD, naveo da ga je rat u BiH zatekao u rodnom selu Lukšije u Konjicu, gdje je živio sa roditeljima, bratom i sestrom. U vrijeme rata njegov otac je bio vojno angažiran u vojsci HVO, a sukobi između te vojske i Armije RBiH na području općine Konjic počinju negdje u 04. mjesecu 1993. godine. Jedno jutro u njihovu obiteljsku kuću je došla Armija, nekoliko vojnika, koji su došli po oružje koje je pokojni otac dužio, bez ikakvih incidenata

pokupili su oružje i otišli, nakon par sati došla je druga grupa vojnika njemu nepoznatih, neki alkoholizirani, napominje da je tada imao 12-13 godina, jedan od njih je kao nešto prijetio, ali nikakvih incidenata isto nije bilo, oni su se tu neko vrijeme zadržali i otišli svojim putem. Tad je svjedok s ocem, majkom, bratom i sestrom otišao u susjedno selo Resovina koje je bilo pod kontrolom HVO-a, tu su ostali neko vrijeme, nakon čega su se otac se i majka vratili nazad kući, otac se skrivao jedno vrijeme jer je Armija RBiH kupila vojno sposobne, majka mu je poslije pričala da je jednom prilikom rekao kako neće više da se skriva, ostat će, pa kad dođu, i tako se desilo, jedan dan su došli, odveli ga iz njihove kuće u Osnovnu školu u Parsoviće. Svjedok, sestra i brat ostali su za to vrijeme u navedenom susjednom selu Resovina, gdje je bila kontrola HVO-a. Svjedok je istakao da ne zna da li je njegov otac u vrijeme hapšenja imao vojnu uniformu, a poznato mu je da mu je oružje, kako je to već rekao, oduzeto od strane vojske Armije RBiH par dana prije. Ne zna točan datum do kada otac ostaje u Osnovnoj školi u Parsovićima, ali zna da je poslije prebačen u Butorović polje, u kuću Jake Tomića, gdje je ranjen isto i gdje je pucano u njega. Obitelj je drugi dan, znači 15.09.1993. godine, dobila vijest da je otac ranjen 14.09.1993. godine, da je Zijad Padalović pucao kroz prozor, jer je čuo da je njegov stric ubijen, neka akcija se vršila prema Uzdoļu, radi čega je iz odmazde pucao po zarobljenicima. Čuo je da su tada još ranjeni ZŠ i I.K.. Čuli su da je otac odvežen za Zenicu na daljnje liječenje, kao i ZŠ, ali isto su čuli i to da je Zijad Padalović probao ući u prostoriju gdje su bili zarobljenici, ali mu netko od stražara nije dozvolio, pa je on izašao onda i kroz prozor pucao, to je pričao čitav Klis tad o toj situaciji koja se tu desila, a to je svjedoku pokojna majka pričala milijun puta, jer je svjedok bio dijete u to vrijeme, tako da i ne zna tko je njima donio u selo sve te vijesti. Dalje su čuli da je otac dana 15.09.1993. godine podlegao od posljedica ranjavanja, Savo Ivanišević da je gore bio kao neki doktor, medicinar, da ga je on sahranio u Gradsko groblje Prašnice u Zenici. Kao oštećeni postavlja imovinskopravni zahtjev povodom stradanja svoga oca, ali se nije mogao za trajanja glavne rasprave izjasniti o obimu i visini potraživanja.

O okolnostima predmetnog događaja konkretno svjedočili su i svjedoci: JH,ŠM i H.M., a pročitani su iskazi u međuvremenu preminulog svjedoka HH, koji su u vrijeme inkriminiranog događaja bili pripadnici Armije RBiH kako se navodi u njihovim iskazima, a ta okolnost kao i vojne dužnosti koje su oni obavljali sukladno njihovom iskazu, proizilaze i iz materijalnog dokaza Dopis IV-Korpusa ARBIH, Brigada Neretvica sa spiskovima aktivnih obveznika broj 03-872-3/43 od 06.03.1993. godine, haški broj 01563906 (DT-18).

U iskazu iz istrage, koji je pročitani na glavnoj raspravi jer je svjedok umro, svjedok HH je naveo da je u 1993. godine bio komandant brigade „Neretvica“, da je sukob između Armije R BiH i HVO-a na području općine Konjic započeo u 04. mjesecu 1993. godine, da je on u to vrijeme u više navrata dolazio kod tadašnjeg zapovjednika HVO-a za mjesto Vrce I.K. da naprave neki dogovor jer je Armija R BiH bila brojčano jača, da je I pristao da se predaju lično njemu, jer je svjedok obećao zaštitu vojnika HVO-a i razmjenu za vojnike Armije R BiH. Dogovoreno je i da vojnici HVO-a predaju svo naoružanje. Vojnici su se predali lično svjedoku u Višnjevicama i tada su predali svoje naoružanje. Nakon polaganja naoružanja i njihove predaje, svjedok je osigurao da I. i njegovi vojnici budu smješteni u jednoj hrvatskoj kući, koliko se sjeća radilo se o kući Turić Mande, dok su civili koji su se predali sa I. bili smješteni u hrvatsko selo Višnjevica kod svoje familije. Ne sjeća se točno datuma, ali misli da su I.K i njegovi vojnici bili u kući Mande nekih do mjesec dana kada je svjedoku stigla naredba od komande Četvrtog korpusa da se I. i svi njegovi vojnici prebace u Konjic na Musalu. Kako je u to vrijeme znao šta se sve dešavalo u Konjicu, odnosno da su mnogi vojnici i civili koji su bili zarobljeni bili podvrgnuti nečasnim radnjama, odlučio je na vlastitu odgovornost da I. i njegove vojnike iz Višnjevica prebaci u Buturović Polje, gdje je i on bio lociran. Tako su

prebačeni u Buturović Polje u kuću Jake Tomića gdje su bili smješteni u jednoj prostoriji. Pored Ilije sjeća se da je bio još neki Deba i drugi vojnici kojima se više ne može sjetiti imena. Što se tiče događaja u kojem je ranjen M.D, svjedokov prijateljni veliki prijatelj, kao i Z. kojeg je lično poznao, te još neki vojnik kojeg nije poznao, upoznat je da je nekad u devetom mjesecu 1993.godine, dok su I. i ovi ostali zarobljenici bili u kući Jake Tomića, istoj prišao Zijad Padalović, pucao u pravcu prostorije u kojoj su bili zarobljenici uslijed čega je ranio ovu trojicu vojnika. Sve o navedenom događaju poznato mu je od njegovih bezbjednjaka, jer je on u to vrijeme bio na logorovanju u mjestu Dobro Polje kod Šipa. Svjedok je osobno odmah po saznanju organizirao da se ranjeni M.D helikopterom prebaci u Zenicu, jer je u Zenici bio glavni medicinski centar gdje su se ranjenici liječili. Kad se vratio sa logorovanja, misli da je bilo dva dana nakon toga, od strane bezbjednjaka JH obavješten je o detaljima ovog zločina, kao i da je Jusuf o događaju odmah obavijestio pismeno svoje pretpostavljene u brigadi. Tad mu je Jusuf kazao kako je on lično bio udaljen nekih 100 metara od kuće Jake Tomića i da je vidio sam čin kada je Zijad Padalović pucao u pravcu prostorije u kojoj su se nalazili zarobljenici. Pored toga Jusuf mu je kazao da je Zijad nakon što je pucao u prostoriju u kojoj su se nalazili zarobljenici od čijih posljedica su neki ranjeni, pucao je po kući JH koja se nalazi u blizini kuće Jake Tomića. Jusuf mu je kazao da nakon što je Zijad Padalović pucao u zatvorenike, da je pucao i u pravcu same kuće u kojoj je bila smještena sama komanda. Poznato mu je da je Zijadu Padaloviću koji je pucao u zatvorenike dan prije poginuo amidža Seid Padalović, te pretpostavlja da mu je to bio motiv. Također mu je poznato da je njegov prijatelj MD u zeničkoj bolnici podlegao od zadobivenih povreda, a to je saznao možda nekih mjesec dana nakon što je isti prebačen u Zenicu. Na poseban upit kako je izgledala ta prostorija u kojoj su bili smješteni zarobljenici HVO-a, svjedok je naveo da se radilo o prijeratnoj kafani, odnosno bila je to prostorija možda 6x8 metara kvadratnih, a unutra su se nalazili separei kao i wc, poznato mi je da je ova prostorija imala prozor, sjeća se da mi je Jusuf kazao da je Zijad Padalović pucao kroz jedan od tih prozora. Tu kuću je koliko je svjedoku poznato osiguravala vojna policija kojom je komandovao Fadil Ahmić koji je u međuvremenu umro. Pored kuće Jake Tomića bio je punkt vojne policije, koliko se sjeća on je bio udaljen nekih 15 metara. Od vojnika koji su osiguravali ili su bili zaduženi za osiguranje objekta bili su SG, HM, dok se drugih ne može sjetiti. Nije mu poznato da li su doktori odmah došli do prostorije u kojoj su bili ranjeni D. i još dva vojnika, ali zna da je ambulanta od ove prostorije bila udaljena nekih do 60 metara. Tada kad su ranjeni D. i ova dva vojnika svjedok je naredio da se preostali zarobljenici odmah tu noć prebace u Jablanicu, jer je znao da bi njihov ostanak u toj kući doveo do ugrožavanja i ostalih života, jer poginuli S.P je važio kao jedan od boljih vojnika, odnosno komandira „Tigrova“, te da bi moglo ponovo doći do osвете. Tu noć svi zarobljenici, uključujući i IK prebačeni su za Jablanicu. Napomenuo je da je prije nekih 6 godina u odnosu na dan ispitivanja sreo u Buturović Polju sina od MD sa kojim je razgovarao o ovom događaju i inzistirao je da ode u Tužiteljstvo i da traži istinu o stradanju svog oca. Također, svjedok je ovaj slučaj u kojem su stradali D i ova dva vojnika tri puta prijavljivao nadležnim organima, odnosno jednom haškim istražiteljima i dva puta policiji u Buturović Polju. Što se tiče Zijada Padalovića on istog dobro poznaje iz perioda rata i poznato mu je da živi u Buturović Polju.

U svom iskazu svjedok J.H je naveo da je za vrijeme rata u BiH bio u Konjicu u Buturović polju kao pripadnik Armije R BiH, a tijekom 1992. i 1993. godine bio je pomoćnik komandanta za bezbjednost u Drugom klišanskom bataljonu koji je poslije preimenovan u Brigadu „Neretvica“, a kojoj je zapovjednik bio HH. Svjedok navodi da je u toj brigadi bio od početka do kraja rata, a ta brigada je doživjela još dvije transformacije pa je postala 445. brdska, a onda 45. laka. Što se tiče događaja od 14.09.1993. godine, naveo je da je tada bio na pravcu gore prema Crnom vrhu i prema Makljenu, gdje su bili oružani sukobi između Armije R BiH i

HVO-a. Išlo se prema Makljudu i tada je dobivena informacija da je poginuo njihov borac S P, koji je bio amidža Zijadu Padaloviću. To je objavljeno preko veze da se dogodilo, a svjedok je tu na mjestu ostao nekoliko dana, pa tek onda se vratio u Buturović polje. Javljeno je da je izvršen napad na pritvorenike u Jakinoj kući i da je bilo ranjenih. Svjedok je pojasnio da to saznanje on nije dobio dok je bio na položaju, već kad je došao u Buturović Polje izvijestio ga je Š M. o događaju, kao i da je poduzeo mjere prebacivši zatvorenike, izvijestio je pretpostavljenu komandu, prebacili su zatvorenike u Jablanicu, a ranjenik MD je prebačen u Zenicu gdje je i podlegao. Navedeni ŠM je bio referent za bezbjednost i on mu je rekao, koliko se svjedok sjeća, da je u zatvorenike pucao Zijad Padalović, a svjedok ističe da on tu nije bio i da saznanja crpi iz navoda M., koje je sve potrebne radnje izvršio profesionalno, a on je izvijestio komandanta koji se prije svjedoka vratio s položaja. Svjedok je istakao da mu nije poznato od strane koga je Š.M upoznat o cijelom događaju. Š.M je bio faktički svjedokov pomoćnik koga on nije pitao tko ga je obavijestio da je pucao Zijad Padalović, a nikad osobno nije razgovarao s licima koji su vidjeli taj događaj, a koliko je svjedok upoznat protiv Zijada Padalovića nije vođena neka istraga. Svjedok je potvrdio da je S.P imao izuzetan ugled među suborcima i građanima Klisa i svi su bili pogođeni saznanjem o njegovoj pogibiji. Svjedok je naveo da je s HH bio u dobrom odnosu, da je on bio jedno vrijeme u pritvoru vezano za događaju u Trusini, međutim da je on oslobođen, ali je to sve narušilo njegovo psihičko stanje nakon izlaska iz pritvora, pa svjedok tvrdi da su netočne tvrdnje da je svjedok HH govorio išta o predmetnom događaju već su oni razgovarali o tome kad se on vratio i tvrdi da nije točna izjava H. da je svjedok bio u Buturović polju u vrijeme kritičnog događaja udaljen 100 metara od mjesta gdje je pucao.

U svom iskazu svjedok ŠM je naveo da je za vrijeme rata u BiH bio angažiran u vojsci Armije R BiH i to ispočetka je bio pripadnik Teritorijalne obrane Konjic, kasnije je formirana 45. Brdska brigada Buturović Polje sa sjedištem u Parsovićima, a kasnije u Buturović Polju. Početkom 1993. godine svjedok je bio na dužnosti komandira čete, a kasnije referent u organu službe vojne bezbjednosti u komandi brigade. Poznato mu je da je i Zijad Padalović bio pripadnik 45. Brdske brigade Armije R BiH. Dana 14.09.1993. godine svjedok je bio u službenim prostorijama organa službe vojne bezbjednosti u Buturović polju kada je negdje oko 10 sati toga dana obaviješten od strane nekoga iz vojne policije da je Zijad Padalović pucao u prostoriju u koju su smješteni ratni zarobljenici. Kako je prostorija u kojoj se svjedok nalazio udaljena 300-500 metara od tog objekta, sa zarobljenicima se uputio pješke do njega i kada je došao već je bila prisutna vojna policija. Unutra su bili zarobljenici, među njima i trojica ozlijeđenih, poznato mu je da su dvojica bili M.D i ZŠ i neki treći koje je imao bezazlene povrede, dok je MD sada pokojni, a ZŠ je imao teže povrede. Svjedok je naveo da je odmah poslao po dežurnog ljekara, pa je došao dr. Šaban Hodžić koji je ukazao ozlijeđenima prvu pomoć, te je on naveo da je MD teže ranjen, pa su ambulantnim vozilom hitno upućeni u bolnicu u Jablanicu, pa po svjedokovim saznanjima MD je pošto je teže ozlijeđen helikopterom prebačen u bolnicu u Zenici, a ZŠ je ostao u bolnici u Jablanici. Svjedok je naveo da je nakon ovoga događaja bila ugrožena sigurnost ratnih zarobljenika, pa je on odmah tražio da se oni prebace odatle a kako komandant HH nije bio na licu mjesta niti svjedoku nadređeni J.H bio je najodgovorniji starješina, pa je izvijestio komandanta korpusa o događaju i tražio prebacivanje zatvorenika. U poslijepodnevnim satima došla je jedinica sa 5-6 policajaca koji su preuzeli ratne zarobljenike uz sačinjen zapisnik o njihovom stanju i oni su transportirani u Jablanicu. Pošto je obavljen transport zarobljenika svjedok se nalazio na katu objekta gdje su bile službene prostorije nadzornika pritvora, bio je s HM i razgovarali su o događaju. Negdje u poslijepodnevnim satima, pola 4 ili četiri sata začula se pucnjava vani, galama i vika, pa su oni izašli i u tom momentu su vidjeli kako prema njima idu tri lica, između njih je bio i Zijad Padalović, jedan njegov rođak i jedno maloljetno lice, bili su naoružani, a svjedok je kasnije saznao da su pucali po objektu gdje je bio smještaj komandanta i načelnika organa službe vojne

bezbjednosti. Svjedok misli da je Zijad Padalović imao neku automatsku pušku, zna da je držao prazan okvir u ruci, pa ga je svjedok upitao “Zijo, što radiš, šta ti ovo treba”, na što je on grubo odgovorio da se svjedoka ovo ne tiče i misli da ga je okvirom udario po lijevom ramenu. Svjedok nije reagirao, jer je vidio u kakvom je stanju Zijad, bio je pod dejstvom alkohola, osjetio se smrad. Svjedok zaključuje da je Zijad bio izvan sebe, jer je poznaje od ranije i nikad svojim postupkom nije pokazao da bi takvo što uradio, pa ga je svjedok malo umirio i rekao mu “Zijo, šta radiš, vidiš šta si uradio” misleći na pucanje na ratne zarobljenike, nakon čega su se oni udaljili. Svjedok navodi da je kao djelatnik u službi bezbjednosti 45. Brdske brigade zatražio nadzornika zatvora HM da napravi službeno izvješće o događaju, svjedoku je prezentiran službeni izvještaj podnesen od strane nadzornika MH, službi bezbjednosti Armije R BiH broj 07-135/93 od 14.09.1993. godine, pa je on potvrdio da je to službeni izvještaj koji je HM sačinio i njemu predao. Svjedok je naveo da mu je poznat motiv Zijada Padalovića za pucanje na ratne zarobljenike, jer je poznao istoga i zna da je bio uzoran vojni policajac, ali ga je pogodila pogibija amidže SP u ratnim dejstvima prethodni dan, a njih dvojica su bili izuzetno vezani. Ne sjeća se od strane koga je obaviješten da je Zijad Padalović pucao u prostoriju gdje su bili zatvorenici putem telefonske veze. Ne može se sjetiti tko ga je osobno obavijestio tim putem, uglavnom netko od pripadnika vojne policije. Svjedoku je nakon kritičnog događaja prvenstveno bio cilj da zaštiti ratne zarobljenike i skloni ih u sigurnu zonu, pošto je očigledno napravljen propust u osiguranju istih. U odnosu na Zijada Padalovića u tom momentu nije ništa urađeno, jedino što je on, kako je svjedok obaviješten, prethodno pozvan u prostorije vojne policije gdje je razoružan i smiren, a svjedok navodi da ga je o tome upoznao tadašnji komandir vojne policije IB. Svjedok je naveo da je njemu nakon pucnjave trebalo otprilike nekih 10 do 15 minuta da dođe na lice mjesta i tada tu nije zatekao Zijada Padalovića. Također, razgovarao je sa prisutnim vojnim policajcima i rekli su mu da nitko nije vidio da je Zijad Padalović pucao. Svjedok je potvrdio da je SP uživao izuzetno veliki ugled kod boraca i naroda, te je bio autoritet, pa je njegova pogibija pogodila cijeli kraj. Svjedok je pojasnio da je kritični događaj u kući Jake Tomića bio u jutarnjim satima 9 i po, 10 sati, a da je Zijada sa još dvije osobe susreo kasnije u poslijepodnevnim satima, pošto su oni prethodno pucali po zgradi gdje je bio smješten komandant i načelnik službe vojne bezbjednosti, o čemu je svjedok kasnije obaviješten, a razlog tome je bio što su ih smatrali odgovornim za pogibiju Seida Padalovića, pa svjedok u trenutku kada ih susreo nije znao za pucanje, a u tom trenutku ratni zarobljenici su već bili prebačeni na drugo mjesto. Svjedok je naveo da se sjeća Zijada Padalovića iz ratnog perioda, da je bio više tamne kose, a maloljetnik Bibo koji je bio u poslijepodnevnim satima sa Zijadom je bio više svijetao, otprilike građe kao Zijo, samo svjetlije puti i kose, a Seid Padalović je i Bibi bio amidža, isto kao i Ziji. Zijad Padalović kritične prilike je imao ponašanje kakvo on nije mogao da prepozna kao ponašanje njegovo inače, jer je bio uzoran vojni policajac i bio mu je veliki šok sve što se dogodilo. Svjedok je na kraju naveo da je on bio referent u organu službe vojne bezbjednosti, a već je rekao da je starješina u tom organu bio Jusuf Hadžalija koji nije bio prisutan u momentu događaja, kao niti komandant. Komandant je došao misli 14.09.1993. godine uvečer i svjedok ga je izvijestio o događaju i radnjama koje je preduzeo, nakon čega mu je komandant rekao da je ispravno postupio i da bi isto postupio na njegovom mjestu. Za sve dalje postupke svjedok navodi da je čekao uputstva svog pretpostavljenog po zapovjednoj liniji jer nije bio starješina, a dalja nikakva uputstva vezano za predmetni događaj nije dobio, s tim da napominje da je u vremenu o kome govori u Buturović Polju bilo formirano okružno vojno tužiteljstvo i sud, vojni sud i oni su znali za taj događaj. Svjedok je kako je naveo izvijestio o događaju pretpostavljenu komandu, učinio radnje za zaštitu zatvorenika i dalje nije imao ovlaštenja da samostalno postupuje. Na upit suda da svjedok pojasni kakav je izvještaj od H.M i šta je taj dokument sadržavao u odnosu na to tko je pucao u prostoriju sa zatvorenicima, svjedok je naveo da ga je H.M izvijestio da je Zijad Padalović pucao u prostoriju gdje se nalaze ratni zarobljenici, da je ranio trojicu ratnih

zarobljenika. O ovoj okolnosti on je prethodno usmeno obaviješten, ali je od njega tražio da mu dostavi i pismeni izvještaj kako bi mogao napraviti izvještaj prema komandi.

U svom iskazu svjedok H.M. je naveo da su sukobi između vojske Armije R BiH i HVO na području općine Konjic počeli u trećem mjesecu 1993. godine, da je on bio angažiran kao pripadnik Armije R BiH, konkretno 45. Brigade i smješten u Parsovićima. Obnašao je dužnost vojnika, a bio je i nadzornik vojničkog pritvora u Parsovićima, da bi također u 1993. godini bio nadzornik zatvora u Buturović Polju, radilo se o vojničkom pritvoru i zatvoru, a bio je smješten u jednoj prostoriji u prostoru bivše kafane. On je kao nadzornik zatvora bio smješten u prostoriji iznad prostora bivše kafane na katu. Njegov zamjenik je bio Salem Graho. Svjedok je potvrdio da je na fotografiji DT-3 koja mu je prezentirana prikazana prostorija u kojoj su bili zatvorenici, a ukazuje da se i na fotografiji vidi iznad prostorija u kojoj je bio on smješten. Sjeća se specifično da su bili zatvorenici I.K, D.K. kojeg je osobno poznao prije rata, a ostalih imena i prezimena se ne može sjetiti. Dana 14.09.1993. godine u prijedodnevrim satima on je bio odsutan taj dan i tu noć, pa je obveze oko zatvora preuzeo njegov kolega, jer je on morao u komandu odnijeti određene podatke i primiti druge podatke o vojničkom pritvoru. On se vratio oko 10-11, ne zna točno koje je vrijeme bilo kada je obaviješten da je došlo do pucanja u zatvor u prostorije gdje su bili zatvorenici, što je on obaviješten od jednog veziste nakon čega se on uputio na lice mjesta, našao svog zamjenika i tada mu je on rekao da je pucano i šta je bilo, nakon čega su oni ušli unutra u prostoriju. Tu su vidjeli ranjenog MD koji je bio položen na stol, svjedok je vidio da je on bio ranjen u predjelu stomaka, vidio je da mu je ukazana medicinska pomoć, a sjeća se da je i bio ozlijeđen jedan momak koji se zvao Š. Što se tiče M.D, sjeća se da su nastojali on i M.koji je isto bio prisutan kasnije, da ga što prije izmjestite tako da je on kao i Š. otpremljen u Jablanicu radi daljeg tretmana i liječenja. Upoznat je da su kasnije prebačeni u Zenicu helikopterom i da je nažalost M.D tamo preminuo. Njegov zamjenik Salem Graho ga je izvjestio da je netko pucao po zatvoru gdje se nalaze zatvorenici. Također on mu je rekao da je taj dan nekad u jutarnjim satima dolazio kod njega Zijad Padalović i tražio ključ od ulaznih vrata zatvora, gdje su smješteni ti zatvorenici, ali se svjedok izjašnjava da on ne zna šta je htio, jer je samo tražio ključ i ništa dalje, s tim da mu Salem Graho to nije dozvolio jer su bili odgovorni za te ljude. Svjedoku je tužitelj prezentirao Službeni izvještaj broj 07-135/93 od 14.09.1993. godine, pa ga je upitao da li je to taj izvještaj koji je dostavio nakon događaja službi bezbjednosti Armije R BiH na što je svjedok potvrdio da je to taj izvještaj. Svjedok negira tvrdnju da ga je bilo tko mogao neposredno pred pucnjavu čuti kako odgovara osobu koja prilazi da nešto učini i izričito tvrdi da nije bio u Buturović Polju. Naveo je da Salema Grahu nije pitao tko je pucao po zatvorenicima, a niti se ovaj o tome izjašnjavao, s tim da napominje da mu je prvu informaciju o događaju dao vezista prilikom povratka u Buturović Polje i u tome smislu smatra da je pogriješio pri ranijim iskazima kada je rekao da mu je takvu informaciju dao vezista u Parsovićima, navodi da mu nitko nije rekao tko je osoba koja je pucala, pa se s obzirom na navode iz izvještaja da je to učinio Zijad Padalović izjasnio da je tu pogriješio što je nekoga imenovao, jer nije pravo da stavi bilo čije ime, pa ni dotičnog optuženog, jer nikoga nije vidio, niti on niti njegov kolega. Na upit branitelja da pojasni kako se u službenom izvještaju našao Zijad Padalović kao osoba koja je pucala na zatvorenike, da li mu je na tu osobu ukazao SG, Š.M ili netko od drugih vojnih policajaca ili je takvo što on povezo s nekim događajem, svjedok je naveo da mu nitko nije rekao ime i prezime bilo čije pa ni Zijada Padalovića i on ne zna zašto se ono tu našlo, s tim da je sve ostalo što se u izvještaju nalazi točno, s tim da kako se našlo ime ne može objasniti. Svjedok pretpostavlja da je možda takav zaključak izveo iz situacije Zijada Padalovića koji je u to vrijeme imao nesretan slučaj u vidu stradanja amidže Seida Padalovića, radi čega je on bio kivan i ljut. Poznato mu je da je Seid Padalović stradao 13.09.1993. godine, što pamti po tome što svjedok svoj rođendan slavi 11.09.. Nakon te tvrdnje svjedok je naveo, da se sa Zijadom Padalovićem nije družio maltene

nikako, da se nisu poznavali prije rata, a poznavao se sa Seidom, nakon čega slijedi konstatacija da je Zijadovo ponašanje bilo čudno i nekontrolirano. Svjedok je naveo da je možda iz svega toga izvukao pogrešan zaključak i neopravdano u izvještaj unio ime Zijada Padalovića kao osobe koja je pucala u zatvorenike, on osobno te kolega M i G nisu imali saznanja da je pucao Zijad Padalović. Osobno nije upoznat o bilo kakvoj istrazi protiv Zijada Padalovića, niti je bio u to uključen, a niti je to bio njegov zadatak, već je njegov zadatak bila briga o pritvorenicima i zatvorenicima. Po dolasku u zatvor kada je vidio ranjene osobe pitao odakle je pucano, pa mu je baš I.K rekao da je pucano dole od bašte, a kada je pitao tko je pucao svi su odgovorili da takvo što ne znaju. Svjedok je potvrdio da je Seid Padalović bio jako cijenjen u Klisu, pošten borac i istinski čovjek i njegova pogibija je teško pogodila sve u Klisu. Čak i prije kritičnog događaja bilo je osoba koje su od njega osobno tražile ključ od zatvorskih prostorija kako bi se obračunali s ratnim zarobljenicima, dakle, bilo je takvih zahtjeva i prije Zijinog. Na upit suda svjedok je pojasnio da je u noćnom režimu zatvorenike čuvala jedna osoba koja bi spavala na terasi, a da su po danu bila dva ili tri stražarska mjesta, a fizički ispred vrata zatvora stajao bi on ili njegov kolega. Na upit suda koji je uslijedio kako je ta osoba koja čuva mogla pri takvim okolnostima ne vidjeti tko puca, svjedok je odgovorio da je njegov kolega u tom momentu bio na prednjoj strani i inače bio je zbog ratnog stanja prioritet čuvanja s prednje strane, a noću se uvijek spavalo na terasi iznad. Pojasnio je da bi se fizički došlo do prostorija gdje su bili zatvorenici moralo se proći s druge strane kuće, dakle s prednje strane gdje je bio stražar, ali se sve to moglo zaobići dolazeći s jezerske strane od bašte. Sud je prezentirao svjedoku fotografiju DO-4 nakon čega je on potvrdio da ta fotografija prikazuje prostoriju gdje su bili zarobljenici, ali da on sad ne može potvrditi da li je tad bio prilaz ovakav ili nije i da li je postojala na fotografiji vidljiva žičana ograda. Pri tome tvrdi da na fotografiji koja mu je prikazana nema armaturne mreže, a potpuno je siguran da je ona u to vrijeme ona postojala, jer je osobno on tražio da se ona postavi, s tim da na upit suda se izjašnjava da li je takva ograda bila s bočne strane. Naveo je da misli da su u kući bile poslije neke izbjeglice, a što sigurno ne može potvrditi, jer su njega razriješili dužnosti negdje krajem 1993. godine. Na upit suda da li je ikada kasnije povukao službeno izvješće koje je išlo prema relevantnim vojnim strukturama, a za koje je na pretresu istakao da se u njemu neutemeljeno našlo ime Zijada Padalovića, svjedok je naveo da je to učinio za vrijeme trajanja konkretne istrage, a na upit suda da li je to formalno učinio obrazlažući takvo što vojnim strukturama do kraja rata koji je trajao još dvije godine, svjedok je odgovorio da nije jer ga nije nitko ništa pitao ,već je tek to kad je pokrenut postupak rekao u istrazi tužitelju. Na upit suda zašto se ime Zijada Padalovića našlo u njegovom izvještaju ako tvrdi da o tome nije imao saznanja, svjedok je naveo da takvo što ne zna objasniti. Svjedok je pojasnio da su samo on i Salem Graho preko dana čuvali zatvorenike, a samo je po noći bilo stražarsko mjesto obvezujuće sa strane gdje su zarobljenici, konkretno terasa odakle se moglo vidjeti ulaz u zatvor i ispred dvorišta. Svjedok je naveo da su on i Salem Grago 24 sata čuvali zatvor, da je ponekad neko od njih dvojice bio odsutan, ali je uvijek bio drugi prisutan, što znači da zatvor nikad nije bio ostavljen bez nadzora, da se zatvor sastojao od jedne prostorije s tim da ne može precizirati dimenzije, a smatra da je bila dovoljna za još toliko zatvorenika, a bilo ih je 24, a upitan da veličinu prostorije ocijeni prema sudnici rekao je da se radi o manjoj prostoriji.

Kako to proizilazi, svjedok HH, u kritično vrijeme je bio komandant brigade „Neretvica“ (kasnije 45. brdska brigada) Armije R BiH. Ovaj svjedok je potvrdio da je kao vojna osoba s takvom odgovornošću po povratku u Buturović Polje dobio informaciju da je na zatvorenike pucao Zijad Padalović, što je usuglašeno sa iskazom svjedoka MR i iskazom ostalih svjedoka koji su kritične prilike bili vojni zarobljenici. Točno je ono što ističe obrana da je iskaz svjedoka HH suprotstavljen iskazu svjedoka JH, koji je u kritično vrijeme bio

pomoćnik komandanta za bezbjednost u navedenoj brigadi, jer svjedok H. tvrdi da je informaciju da je na zatvorenike pucao Zijad Padalović dobio od JH koji je njemu rekao da je bio udaljen nekih 100 metara od kuće Jake Tomića i da je vidio sam čin kada je Zijad Padalović pucao u pravcu prostorije u kojoj su se nalazili zarobljenici, dok JH takvo što osporava. Da svjedok JH nije bio kritične prilike u Buturović Polju potvrdio je svjedok ŠM, u kritično vrijeme referent u organu službe vojne bezbjednosti u komandi brigade, koji za takve navode daje i razložno obrazloženje tvrdeći da kako nije bilo komandanta i glavnog iz službe bezbjednosti, pa da je onda on kao najviši starješina bio obavezan poduzeti aktivnosti povodom predmetnog događaja. Kako se sporni dijelovi iskaza svjedoka HH ne mogu razjasniti radi njegove smrti, a ŠM uvjerljivo potkrepljuje tvrdnju JH da nije bio u vrijeme izvršenja djela u Buturović Polju, sud ne prihvata dijelove iskaza svjedoka HH koji se odnose na to na koji način je on došao do saznanja da je na zatvorenike pucao Zijad Padalović. Međutim, ovaj iskaz je kod tvrdnje da je svjedok imao informaciju da je na zatvorenike pucao Zijad Padalović, u svakom slučaju potkrepljujući iskazima svjedoka koji su bili zatvorenici, osobito iskazu svjedoka MR, posebno u situaciji kada takva saznanja iznose i ostali svjedoci koji su u kritično vrijeme bili pripadnici Armije RBiH na rukovodećim vojnim dužnostima u Buturović Polju, J.H i Š.M

Iskaze svjedoka J.H i Š.M. sud nalazi uvjerljivim jer nisu ničim dovedeni u pitanje, međusobno su usuglašeni, a nisu suprotstavljeni u relevantnim okolnostima iz iskaza svjedoka koji su bili zatvornici. Oba ova svjedoka, svjedok H.H, kao i svi svjedoci koji su bili zatvorenici identično ukazuju na motiv optuženog da počini predmetno kazneno djelo, a to je revolt zbog stradanja njegovog strica S.P, pa Š.M dalje tvrdi da je optuženi isti dan samo u popodnevnim satima iz istog razloga pucao i po komandi, što su dalje potvrdili i svjedoci Z.H i E.B, a ne osporava niti sam optuženi ispitan u svojstvu svjedoka. Iz iskaza svjedoka J.H proizilazi da je on saznanje o događaju i Zijadu Padalović kao počinitelju dobio od Š.M, a Š.M tvrdi da je on ta saznanja dobio od H.M, upravnika zatvora u kome je pucano, koji ga je o događaju, a i da je pucao Zijad Padalović izvijestio usmeno, a kasnije pismeno dostavom službenog izvješća u kome se sve to navodi.

Okolnost da je HM imao saznanja tko je pucao za sud je potpuno izvjesna imajući u vidu iskaz svjedoka D.K. koji je naveo da je čuo HM kako pred pucnjavu nekoga odgovara od takvih radnji, pri tom navodeći da je siguran da je bio njegov glas (i sam M se izjašnjava da je poznavao D.K.), iskaz svjedoka HK koji je naveo da su nakon pucnjave ušli HM i SG, a kasnije i ŠM, iskaz svjedoka I.K. koji je naveo da je uz ostale pripadnike Armije R BiH nakon pucnjave ušao i HM, pri tom se izjašnjava da je čuo njegov glas s terase kako odgovara počinitelja, a da je nakon pucnjave ušao upravnik proizilazi i iz pročitano iskaza svjedoka ZD. Prema tome, ovi iskazi opovrgavaju navode svjedoka HM da nije imao saznanja o optuženom kao osobi koja je pucala, posebno je nelogično i za to ne daje racionalno obrazloženje da njegov zamjenik SG nije imao saznanja o počinitelju kada sam svjedok M tvrdi da je G u to vrijeme čuvao zatvor (pri tom daje neuvjerljive i same sebi suprotstavljene navode o okolnostima čuvanja zatvora, pa jednom tvrdi da je bilo više čuvara, a onda da su zatvor čuvali samo on i G, neuvjerljivo i nelogično govori o stražarskim pozicijama u zatvoru). Dalje, svjedok M ne daje bilo kakvo razumno obrazloženje niti za okolnost da je on u sačinjeno službeno izvješće kao počinitelja naveo Zijada Padalovića što ne spori (potpuno neuvjerljivo navodi da ne zna objasniti zašto je tada u službeno izvješće stavio ime Zijada Padalovića), kakvu tvrdnju po vlastitom kazivanju ne mijenja u vrijeme rata niti u vremenu bliže izvršenju djela, već tek naknadno u vođenoj istrazi protiv Zijada Padalovića. Neuvjerljivi su i navodi da u vrijeme pucanja sa strane objekta gdje je zatvor nije bilo čuvara pa da tako oni i nisu mogli znati tko je pucao, jer je tako što suprotstavljeno iskazima svjedoka-zatvorenika MR, I.K., D. K., G.L. i H.K koji su kako je naprijed obrazloženo naveli da su čuli kako netko odvrća osobu koja prilazi, a čak svjedok D.K. i I.K. su jasno ukazali da je to upravo bio H.M.. Stoga, navode svjedoka H.M da nije

imao saznanja o počinitelju i da iz tog razloga ne zna objasniti zašto je u službenom izvješću napisao da je to bio Zijad Padalović sud nalazi potpuno nevjerodostojnim, pa je za sud uvjerljiv navod svjedoka Š. M. (koji je kako po njegovim, tako i po navodima svjedoka-zatvorenika pristupio kasnije u odnosu na ostale pripadnike Armije RBiH) da je informaciju kako je na zatvorenike pucao Zijad Padalović dobio od H.M kako usmeno, tako i dostavom službenog izvješća, a objektivnost takve informacije realno nije dovedena u pitanje.

Kao subjektivni dokazi obrane ispitni su svjedoci F.M, MH, Z.H, EB i A, ali ti iskazi nisu ničim doveli u pitanje stanje prednjih koji su za sud nedvojbeno ukazali da se dogodio inkriminirani događaj kao u izreci presude, te da je počinitelj istog optuženi Zijada Padalović.

U svom iskazu svjedok FM je naveo da je za vrijeme rata u BiH bio na dužnosti vojnog policajca 45. Brdske brigade od 1992. do 1995. godine, sjedište vojne policije je bilo u mjestu Parsovići, a poslije toga od 1993. godine u Buturović Polju do kraja rata. Zadatak vojne policije su bila obezbjeđenja, patroliranje, najčešće su radili privođenje i pratnju, a često su bili angažirani na liniji s drugim vojnicima. Svjedok je naveo da je na području Klisa kada je to područje napustila vojska Hrvatsko vijeće obrane postupanje vojnih policajaca Armije R BiH prema stanovništvu koje je tu ostalo bilo takvo da “nikad nikom nije dlaka s glave falila”. U vrijeme 1993. godine na području Buturović Polja je bilo više ljudi sa strane već domicilnih, a odnosi se na ljude iz Prozora, Čapljine, Foče, Trnova i Bugojna. Buturović Polje je doslovno bilo krcato, a osim civila bilo je i dosta vojske sa strane. Svjedok ne zna kakva je bila uloga te vojske, smatra da su vjerojatno obilazili svoje obitelji. Poznate su mu osobe S.G i H.M., zna ih osobno i u vrijeme ratu su bili čuvari zatvora u Buturović Polju i njihov zadatak je bio da se brinu o zatvorenicima, s tim da svjedok ističe da nije bila postavljena straža u zatvoru ili oko zatvora u što je on siguran, a to iz razloga jer je H.H garantirao za sve ljude. Zatvorenici su bili pod ključem, vođeni su na ručak gdje su i ostali objedovali. Svjedok je naveo da mu je poznato to da se dogodila pucnjava u Jakinoj kući kada je ranjeno troje zatvorenika koji su tu bili smješteni i on je tada bio smješten u Buturović Polju, ali se ne može sjetiti niti jednog detalja te pucnjave. Misli da se nešto istraživalo vezano za taj događaj, a u kojoj mjeri nije mu poznato. Zna da su pozivani neki policajci i da je bila velika frka od strane HH, koji je prijetio tražeći da se pronađe tko je to uradio. Svjedok je naveo da on ne zna tko je pucao, a smatra poznajući komandanta HH, da je on znao tko je to uradio, ne bi mu trebalo suditi, jer je H bio korektan prema svim ljudima uključujući zatvorenike i domicilno stanovništvo. Poznato mu je da Zijad Padalović vezano za ovaj događaj nije proveo niti jedan dan u pritvoru, a da se uopće on sumnjiči svjedok je prvi put saznao kada se počelo pričati da je podignuta optužnica protiv njega. Naveo je da je za pogibiju SP saznao prvi put kada je Zijad Padalović pucao po kući komande, gdje su bili smješteni komandanti HH i bezbjednjak JH, a što zna jer ga je osobno vidio s prozora sobe. Zna da je on pucao po kući, jer je Zijad za smrt S najviše krivio tu dvojicu, a taj događaj je bio istog dana kad i pucnjava u Jakinoj kući, samo kasnije u poslijepodnevni satima. Kada se dogodila pucnjava u kući Jake Tomića, njemu nije poznato da li je netko došao na lice mjesta od strane vojne policije, a niti je on imao osobno bilo kakve aktivnosti vezano za zarobljenike, niti zaduženja te vrste.

U svome iskazu svjedok MH je naveo da je bio sudionik u ratu u BiH, a od 1993. godine bio je pripadnik vojne policije. S položaja na Crnom vrhu došao je u Buturović Polje 14.09.1993. godine, te prilike je otišao u ambulantu da uzme nešto protiv bolova, jer ga je boljela glava, pa je u vremenu negdje od 9 do 10 sati u jednom momentu začuo pucanj iz daljine, on na to nije puno obraćao pažnju. Kada je pokupio tablete, vidio je da se ljudi grupiraju pa se i on uputio tamo, netko mu je rekao da je pucano u zarobljenike. S obzirom da je on

morao podnijeti izvještaj o izvjesnim događajima na Crnom vrhu, zna da u to vrijeme nije bilo HH i JH u njihovom uredu, jer je on samo ostavio izvještaj na J. stol. Naveo je da on ne zna da li se za taj događaj vodila bilo kakva istraga i da je to trebala provesti služba bezbjednosti, odnosno njegovi pretpostavljeni. Komandant HH je prijetio da će ih sve pobiti ako ne dođe do počinitelja, inače je bio rigorozan kada bi mu ljudi bili ostavljeni na povjerenje, najstrože je kažnjavao bilo što što bi se učinilo protiv njih. Ne zna te prilike gdje je bio HH, uglavnom da mu je poznato da ni njega ni J. nije zatekao u prostorijama komande. On je taj dan još neko vrijeme proveo u Buturović polju, a onda se morao ponovo vratiti na Crni vrh. Izjasnio se da taj dan nije saznao tko je ranjen uslijed pucnjave u kući Jake Tomića, da je nakon jednog izvjesnog vremena saznao da je to bio M.D, kojega je od ranije poznao, a poznato mu je da je M.D prije zatočeništva u kući Jake Tomića bio zatvoren u Osnovnoj školi u Parsovićima, gdje ga je svjedok i posjećivao. Potvrdio je da je on osobno dolazio kod MD kući, kako bi od njega oduzeo rusku pušku Bokericu, datuma se ne može sjetiti, a zna da je dolazio s M.Š, uzeo tu pušku i predao ju u kasarnu u Parsovićima, a zna da je to bilo dosta prije događaja u kući Jake Tomića.

Kako je to vidljivo, iskazi svjedoka FM i MH se uopće ne dotiču predmetnog događaja, o njemu ovi svjedoci nemaju konkretnih saznanja osim da su čuli da se dogodila pucnjava na zatvorenike u Jakinoj kući i ozljeđivanje zatvorenika (što nije suprotstavljeno dokazima optužbe), pri tom FM ukazuje i da je optuženi bio ljut zbog stradanja strica Seida Padalovića radi čega je kasnije isti dan kada je bio i događaj u Jakinoj kući pucao po komadi, što je taj svjedok osobno vidio, tako da ovi dokazi ne mogu dovesti u pitanje stanje dokaza na kojima je sud zasnovao svoju odluku.

U svom iskazu svjedok ZH je naveo da je bio sudionik rata u BiH, bio je pripadnik Armije R BiH, a postojao je sukob s vojskom HVO. Na samom početku rata bio je na liniji obrane u selu Donja Višnjevica, a 1993. godine bio je u vojnoj policiji, sjedište joj je bilo prvo u Parsovićima, a potom u Buturović Polju. Tada je tu bilo oko 20-ak vojnih policajaca, radili su vojno-policijske poslove, osiguravali komandu, vršili pratnju i privođenja, te sudjelovali u zaštiti hrvatskih sela. Na području Klisa, nakon što se povukao HVO je bilo velikih problema jer je došlo dosta civilnog stanovništva iz Prozora, Stoca, Čapljine, Jajca i Trnova te raznih drugih mjesta, a neorganizirano je dolazila i vojska, najčešće kod svoje obitelji, te bi tako ponekad dolazilo do problema, najčešće u vidu pljačke od strane vojske. Svjedok je naveo da H.M i S.G poznaje osobno, oni su čuvali zatvor i vodili računa o zarobljenicima HVO-a smještenim u Jakinoj kući u Buturović Polju. Zatvorenici su bili smješteni u donjem dijelu kuće u jednoj prostoriji, a M. i G. su bili na katu kuće. Straže oko kuće nije bilo, a nije niti bilo potrebe za stražom, jer zarobljenike nitko nije dirao. Upoznat je o događaju u Jakinoj kući kada su ranjeni neki od zatvorenika, pa je svjedok pojasnio da je on u to vrijeme bio slobodan i nalazio se u Buturović Polju. Vidio je gomilu svijeta koja se okupila oko Jakine kuće. Isprva pošto je tu bilo inače dosta naroda nije toliko obraćao pažnju već je prošao i ostavio svoje stvari u spavaonicu u kući u kojoj je boravio, a poslije nekog vremena je izašao, prišao toj gomili naroda i pitao šta se dogodilo. Tada mu je netko odgovorio da je pucao u zarobljene Hrvate. On je razgovarao s dosta poznanika na tom mjestu, međutim nije uspio saznati tko je pucao. Taj dan H.H nije bio tu, već je bio s jednom jedinicom negdje kod Dobrog polja, a Jusa Hadžalija je također bio na liniji s vojskom, možda su se vratili nakon 2-3 dana, svjedok ne zna točno. H. je po povratku bio ljut, prijetio je i govorio da policija nije sposobna da razriješi taj slučaj, međutim istraga takve vrste nije ni bila u nadležnosti vojne policije, već je to bio posao bezbjednjaka koji to nikada nisu istraživali. Jedne prilike H.H je pozvao svjedoka osobno i pitao ga da li on zna tko je to učinio, a svjedok mu je odgovorio da nije upoznat. Inače H.H. je nastojao da zaštiti hrvatsko stanovništvo od maltretiranja, a bilo je nekih pokušaja i incidenata.

Svjedok je naveo da su saznali za pogibiju Seida Padalovića u Buturović Polju i poznato mu je da je Zijad Padalović taj dan napravio incident u popodnevnim satima pucajući po komandi tamo gdje su bili smješteni komandant i glavni za bezbjednost. Na upit tužitelja u unakrsnom ispitivanju, svjedok je naveo da ne zna da li je netko ispitivao slučaj vezano za pucnjavu gdje su bili zarobljenici, a nije mu poznato tko je ulazio eventualno u kuću nakon pucnjave i šta se tu događalo. Naveo je da je od ljudi koji su bili okupljeni nakon tog događaja saznao samo da je pucano na zatvorenike, a ništa drugo nije saznao. On osobno nikada nije bio zadužen za bilo što vezano za zarobljenike u Jakinoj kući.

U svom iskazu svjedok EB je naveo da je za vrijeme rata u BiH bio pripadnik 445. brdske brigade u Buturović Polju, jedno vrijeme je bio pripadnik vojne policije uključujući i 09. mjesec 1993. godine, kasnije običan vojnik. Tijekom 1993. godine u Konjicu je bilo prognanog stanovništva iz svih dijelova BiH, pretežno su to bili civili, ali su dolazili vojnici u rodbinskoj vezi sa tim civilima, bila je masa ljudi pa je vojna policija slabo mogla uprati tko dolazi i odlazi. U 09. mjesecu 1993. godine u Buturović Polju nije bilo vojnih dejstava između Armije RBiH i HVO-a, ali su aktivna dejstva bila dalje prema Prozoru, Vakufu, dolje prema Mostaru. Ističe da je Seid Padlović imao ogroman ugled u narodu, voljen je od najmanjeg djeteta do najstarijeg čovjeka. Smatra da u to vrijeme nije baš bio idealan odnos između Seida Padalović, „idejnog vođe naroda“ i komandanta H.H- koji se vjerojatno bojao da Seid ne preuzme komandu. Poznati su mu H.H. i S. G., koji su u to vrijeme bili upravnik zatvora i njegov zamjenik, s tim da svjedok s njima nije nešto posebno surađivao, radilo se u zatvoru u Jakinoj kući gdje su bili pripadnici HVO-a. Potvrdio je da se na prezentiranim fotografijama DO-6 i DO-7 nalazi ta kuća, ne sjeća se da li kuća na fotografijama izgleda baš kako je izgledala i 1993. godine, niti se može sjetiti da li su postojala u to vrijeme dva reda nadozidanih crvenih blokova na prozorima. Poznat mu je po pričama događaj iz rujna 1993. godine kada je izvršeno pucanje i ranjavanje pripadnika HVO-a u Jakinoj kući. On je dana kada se to dogodilo bio u Buturović polju, bio je u skladištu iza robne kuće, što je od Jakine kuće udaljeno 80-100 m, čuli su se pucnjevi, poslije nekih 8-10 minuta došao je tamo, ne zna točno za koliko, pri tom je pojasnio da nitko na pucanj ne trči odmah da vidi šta se dešava, svako se boji jer je rat. Stajao je kod raskrsnice udaljen 10-15 m od kuće Jake Tomića, vidio je gužvu, strku, medicinare, netko mu je rekao da je pucano na zatvorenike i da je netko ranjen, on osobno nije ulazio u zatvor. Tvrdi da HH i JH taj dan nisu bili u Buturović Polju, ne sjeća se da li su došli sutra ili prekosutra. Među okupljenim ljudima je vidio Zijada Padalović, za pojasom je imao pištolj, a pušku nije imao. Naveo je da je od komandira vojne policije saznao da je komandant HH bio ljut zbog događaja, psovao je, galamio i tražio da se otkrije tko je pucao na ljude. Po svjedokovim saznanjima Zijad Padalović nikada nije priveden ili ispitivan, niti dovođen u svezu sa ovim djelom, prvi put je čuo da je protiv njega pokrenut kazneni postupak zbog ratnog zločina nekih dvadesetak godina od događaja. Naveo je da je o stradanju SP čuo taj dan uvečer dana kada je bio događaj u Jakinoj kući, on se bojao da to ne dovede do sukoba između pristalica SP i pristalica HH. Taj dan poslijepodne je Zijad Padalović pucao po komandi brigade, nije to vidio, čuo je priču od ljudi da su mu uzeli pušku i odvucli ga, svjedok smatra da je to bilo nakon što je Zijad saznao za S. pogibiju.

U svom iskazu svjedok A.LJ je naveo da je 1993. godine bio u vojnoj policiji. Sjeća se grupe ljudi koja je bila zatvorena u Buturović Polju. Sjeća se i događaja u rujnu 1993. godine u prijepodnevnim satima kada je bila pucnjava u Jakinoj kući, on je tada bio u jednoj kući udaljenoj 50-100 m otprilike. Čuo je rafal, ali je u ratno vrijeme na sve oguglao i nije baš obraćao pažnju, dešavalo se često da se neko napije pa puca, u ratu se čovjek navikne na sve. Nije došao istog trenutka na to mjesto, otprilike nakon 5-10 minuta, a kada je došao vidio je okupljene ljude, vidio je i Zijada Padalovića, pitao ga je što je bilo i on mu je rekao da je netko

pucao na ljude, Zijo nije imao pušku jer su puške nošene kada bi se išlo negdje u akciju, pa zato zaključuje da je nije imao. Nikada nije čuo da je Zijo spomenut da je nešto učinio, nije nikada vidio niti službenu zabilješku takvog sadržaja, svjedok je napredovao u službi bezbjednosti ali tek nakon godinu dana u odnosu na kritični događaj, tu se kratko zadržao, a ne zna što je dalje poduzeto povodom ovog događaja jer je dobio prekomandu.

U unakrsnom ispitivanju od strane tužitelja, svjedok je naveo da se ne može sjetiti nikoga od ljudi koji su bili u grupi koja se okupila, ne može se sjetiti je li itko imao oružje, Zijad nije imao pušku, možda je imao pištolj.

Očigledno je da niti svjedoci ZH, EB i ALJ nemaju konkretnih saznanja vezanih za samog počinitelja, dok i oni navode da su čuli za pucnjavu na zatvorenike u Jakinoj kući, pa da su i sami pristupili u blizinu te kuće gdje su se nakon događaja okupili ljudi. Pri tome je vidljivo da su sva tri svjedoka došla u blizinu Jakine kuće nakon određenog vremena (oko 10-ak minuta), a ne odmah, te tvrde da nisu saznali tko je pucao, s tim da svjedok Z.H ne tvrdi da je u toj gužvi vidio optuženog, dok druga dva svjedoka to tvrde navodeći i da tada on nije imao pušku. Ovi svjedoci koji nisu očevidci samog događaja već su do Jakine kuće došli nakon izvjesnog vremena, a niti su u razgovoru saznali tko je pucao (pri tome i nisu mogli imati nikakva službena saznanja), ne mogu dovesti u pitanje stanje dokaza optužbe iz kojih nedvojbeno proizilazi da je pucao Zijad Padalović. Da li su ovi svjedoci EB i A LJ po dolasku nakon 10-ak minuta u gužvi vidjeli Zijada Padalovića apsolutno je nerelevantno kada oni nisu vidjeli sami događaj. Nerelevantna je i tvrdnja svjedoka A.LJ da je razgovarao sa Zijadom Padalovićem i da mu je on rekao da je netko pucao, jer nije ukazano na bilo kakav objektivan razlog zbog čega bi Zijad Padalović ovome svjedoku istinito rekao što je učinio. Svjedoci EB i ALJ ističu da po njihovom dolasku optuženi nije imao pušku, što opet imajući u vidu protek vremena kada ovi svjedoci dolaze do Jakine kuće u odnosu na sami događaj ne dovodi u pitanje stanje vrlo konkretnih dokaza optužbe, posebno imajući u vidu iskaz svjedoka ŠM koji je naveo da je Zijad Padalović nakon događaja pozvan u prostorije vojne policije gdje je razoružan i smiren, a svjedok navodi da ga je o tome upoznao tadašnji komandir vojne policije Ibro Buljina, kao i da je njemu nakon pucnjave trebalo otprilike nekih 10 do 15 minuta da dođe na lice mjesta i tada tu nije zatekao Zijada Padalovića.

U svom iskazu optuženi Zijad Padalović, ispitan u svojstvu svjedoka je naveo vezano za događaj koji mu se stavlja na teret da on nije pucao, niti bilo tko iz njihove brigade i nikada tako nešto ne bi uradio. On jeste bio pogođen smrću amidže Seida, kao i mnogi drugi, ali Seid je časno poginuo na liniji, a znajući kako je Seid ratovao, znao je da će poginuti prije ili kasnije i da neće dočekati kraj rata. Taj dan, prije toga i poslije toga, bio je ljut na njihovu komandu koja ih nije ravnomjerno i pošteno slala na linije jer su se mnogi izvlačili na ovakav ili onakav način. Što se tiče navoda HM koji je naveo da je optuženi tražio od njega ključeve zatvora, ističe da je to tako shvaćeno, ustvari se odnosilo na to da je H je u to vrijeme bio mlad i zdrav momak, sposoban za liniju, isto kao i optuženi, ali mu je dato mjesto koje je mogao da obavlja neki penzioner, pa mu je optuženi govorio da je umoran, da mu dadne ključeve da se zamjene i optuženi to malo da radi, na što je H nešto rekao kao „eto ti komanda, ako oni to dozvole, ja nemam ništa protiv“, a i isključuje da bi tražio ključeve zbog pucanja na zatvorenike, navodeći da su bila obična vrata koja bi se mogla otvoriti običnim udarcem. Izvještaj u kome je on naveden kao izvršitelj pucnjave na zatvorenike je osveta komande prema njemu jer su ga uvijek prozivali, vidjelo se na sudu da onaj tko ga je sačinio pere savjest, da tada to nije napisao komanda bi ga smijenila, ali optuženi sve to tada nije znao. Nije ni točan iskaz svjedoka Š. M, koji tvrdi da je u poslijepodnevnim satima iz revolta da opomene pucao po dijelu komande i rekao da nisu u stanju ni najobičniji zadatak izvršiti, čuvati civile, a kamo li šta drugo, a M je bio ta komanda, pa se pita ako je taj dan on nešto učinio što ga M nije priveo. Nikad ga nitko

vezano za kritični događaj nije pozvao na odgovornost, HH je bio autoritet u brigadi i da je mislio da je to uradio, ubio bi ga i ne bi ga nitko mogao zaštititi, a uostalom ti zarobljeni su se predali HH komandantu, nisu ni UNPROFOR-u, ni Sarajlijama, nego njihovoj jedinici, što im je bila čast i priznanje. Na upit branitelja ima li ideju tko je počinio predmetne radnje, rekao je da može sumnjati, ali ne može kazati da je neko ako ne zna, a samo zna da je bio ogroman broj stanovništva u to vrijeme u Buturović polju i njihovom kraju. Bio je na licu mjesta poslije pucnjave, pušku nije imao, njegova se puška nalazila u prostoriji gdje su boravili vojni policajci, on je većinom imao pištolj, svi vojni policajci su imali tada po službenoj dužnosti pištolje koje su nosali, ne svi, neki jesu, neki nisu, mnogi nisu imali odobrenje za to. Toga dana kada se dogodio kritični događaj 14. rujna 1993. godine čuo je da je poginuo je Seid, on je to čuo istog dana u predvečernjim satima, negdje oko šest, pola sedam, sedam, ne zna točno kada, sreo je jednog starijeg rođaka koji nije među živima koji mu je to rekao, što znači da u vrijeme događaja u Jakinoj kući nije imao tu informaciju. Podsjeća da je svjedok M u svom iskazu govorio da je on već to čuo 13. prije podne, jer je on bio jedan od glavnih komandanata taj dan u Buturović polju, vjerojatno šifrirano, vezom je objavljeno da je poginuo Seid.

Iskaz optuženog Zijada Padalović koji je dan u svojstvu svjedoka je suprotan stanju svih odlučnih dokaza kako su naprijed obrazloženi, izostala je bilo kakva objektivizacija tvrdnji kakve iznosi optuženi i sud ovaj iskaz cijeni nevjerodostojnim i usmjerenim da optuženi sebi olakša položaj u vođenom kaznenom postupku.

Važno je napomenuti da stanje dokaza koji nesumnjivo ukazuju da je optuženi Zijad Padalović počinio predmetne radnje, ni u kojem slučaju ne dovode u pitanje tvrdnje obrane, pa i samog optuženog u njegovom iskazu, da u vrijeme bliže izvršenju djela nije vođena nikakva istraga protiv Zijada Padalovića. Istraga je očigledno provedena od strane Županijskog tužiteljstva HNŽ/Kantonalnog tužilaštva HNK, a okolnost da je ona provedena mnogo godina nakon kritičnog događaja nije nikakav argumentu odnosu na krivnju optuženog. Pri tome sud napominje, da iz iskaza svjedoka HH proizilazi je slučaj u kojem su stradali D i ova dva vojnika tri puta prijavljivao nadležnim organima, odnosno jednom haškim istražiteljima i dva puta policiji u Buturović Polju, koji navod je potkrijepljen tvrdnjom svjedoka I.K koji ima saznanja da je HH u stanicu prijavljivao tog Ziju Padalovića da je izvršio zločin, a to je svjedoku govorio policajac koji je radio tu u Policijskoj stanici, Dragan Trlin, pošto su bili prijatelji, a potkrijepljen je i materijalnim dokazom dokument pregled dokumentacije o kaznenim djelima ratnih zločina i drugih vrijednosti zaštićenih međunarodnim pravom sa kojima raspolaže Ministarstvo unutarnjih poslova HNŽ/K, haški broj: 04235143 (DT-19)). Također i sin stradalog M.D., svjedok R.D., je naveo da ga je HH nakon rata poticao da od tužiteljstva traži istinu za oca. Prema tome, očigledno je da se pokazala netočnom tvrdnja obrane da se ništa nije činilo u smislu postojanja istrage vezano za optuženog, a to što je istraga konkretno uslijedila mnogo godina poslije događaja, ne može imati značenje kakvo toj okolnosti pridaje obrana.

Prema tome, ocjenom prednjih dokaza, pojedinačno i u međusobnoj svezi, sud je našao utvrđenim sve okolnosti događaja od 14.09.1993. godine kao u izreci. Što se tiče same radnje izvršenja djela ustvari nema suprotstavljenih dokaza, niti je na kocu ta okolnost bila predmetom osporavanja. Da je sve te radnje upravo počinio optuženi Zijad Padalović proizilazi iz iskaza svjedoka MR, materijalne dokumentacije koja se odnosi na obavljeno prepoznavanje, usuglašeno sa iskazima svjedoka I.K., D.K., G.L, I.K, ZD, HK, JH, ŠM, HH i R.D. Da su uslijed radnji optuženog u vidu višestrukog ispaljivanja hitaca iz automatske puške po prostoriji gdje su bili zarobljenici, M.D., ZŠ i I.K zadobili tjelesne ozljede kao u izreci, proizilazi iz provedenog vještačenja vještaka sudske medicine, dr. Dražena Damjanjuka (što je sve potvrđeno i iskazima relevantnih svjedoka kako je naprijed navedeno), i to da je posljedicom teškog ranjavanja M.D. zadobio tešku tjelesnu povredu opasnu po život u vidu strijelne rane-

prostrela trbuha sa ulaznom ranom u gornjem lijevom kvadrantu prednjeg trbušnog zida, koja se kanalom pružala u trbušnu duplju i to slijeva udesno gdje je oštećeno poprečno debelo crijevo, tanko crijevo i žučna kesa, sa izlaznom ranom u desnom gornjem kvadrantu prednjeg trbušnog zida, uslijed čega je kod istog nastupila smrt dana 15.09.1993. g., a kod ZŠ teške tjelesne povrede u vidu ustrela desne podlaktice, promjera oko 1,00 cm, gdje je projektil višestruko prelomio lakatnu i žbičnu kost i gdje se na dnu kanala ustreline nalazilo strano metalno tijelo-projektil, zatim, prostrel desne natkoljenice sa ulaznom ranom na prednjevanjskoj strani desne natkoljenice koja se kanalom od sprijeda unazad pružala kroz potkožno meko tkivo i mišiće desne natkoljenice, te desnu sjedalnu kost koju lomi, a završava izlaznom ranom na vanjskoj strani desnog sjedalnog predjela. O ozljedama kod I.K., u vidu tjelesne ozljede u predjelu butine posvjedočio on osobno, a usuglašeno je sa navodima svih drugih svjedoka koji su o toj okolnosti govorili.

Tako ispitan na okolnost provedenog vještačenja, vještak medicinske struke dr. Dražen Damjanjuk, specijalist sudske medicine, je naveo da je imao sudsku naredbu za provođenje vještačenja, njegov zadatak je bio da izvrši sudskomedicinsko vještačenje u kom će se odrediti po pitanju vrste i težine zadobivenih ozljeda, sredstva podobna za nastajanje ozljeda, uzrok smrti za osobu M (T) D., kao i ozljede, stupanj težine ozljeda i mehanizam njihovog nastanka za ZŠ. Za takav zaključak je imao dovoljno medicinske dokumentacije u spisu, na osnovu čega je izveo zaključak da je M.D. ranjen vatrenim oružjem dana 14.09.1993. u Buturović polju, i zbog ozbiljnosti, tj.težine ozljeda, je istog dana prebačen helikopterom u bolnicu „Džemal Bijedić“ u Zenici gdje je na dijagnostici i liječenju proveo jedan dan i sljedećeg dana je podlegao ozljedama, znači 15.09.1993. godine je preminuo. Na pregledu je bio svjestan, orijentiran, bez temperature, nepokretan, blijede kože i sluzokože, što je već ukazivalo na veći gubitak krvi uslijed ranjavanja i nakon sprovedene dijagnostike jasno je da je u predmetnom događaju D. M. zadobio sljedeće ozljede-tešku tjelesnu povredu opasnu po život u vidu strijelne rane-prostrela trbuha sa ulaznom ranom u gornjem lijevom kvadrantu prednjeg trbušnog zida, koja se kanalom pružala u trbušnu duplju i to slijeva udesno gdje je oštećeno poprečno debelo crijevo, tanko crijevo i žučna kesa, sa izlaznom ranom u desnom gornjem kvadrantu prednjeg trbušnog zida. Iz svega što je navedeno je jasno da je izlazna rana kao što je i obično kada je u pitanju projektil iz daljine ili relativne blizine, veća od ulazne rane. Podvlači da je navedeno da je na prijemu u bolnicu M.D. bio u teškom stanju uslijed gubitka veće količine krvi tj. hipovolemijskog šoka, blijede kože, a dan prije nego što je došao u Zenicu primio je jednu flašu krvi, tijekom i poslije operacije još četiri flaše krvi, dobivao je po pravilima i kristalide, antibiotike i visoko kalorične otopine, međutim i pored svih mjera liječenja je preminuo sljedećeg dana zbog težine same ozljede. Na osnovu medicinske dokumentacije za drugo lice ZŠ je jasno da je zadobio ozljede vatrenim oružjem istog dana kao i M.D., dakle 14.09.1993. godine i pregledan je u JRMC „Džemal Bijedić“ i nakon pregleda je jasno da je u predmetnom događaju zadobio sljedeće ozljede -teške tjelesne povrede u vidu ustrela desne podlaktice, promjera oko 1,00 cm, gdje je projektil višestruko prelomio lakatnu i žbičnu kost i gdje se na dnu kanala ustreline nalazilo strano metalno tijelo-projektil, zatim, prostrel desne natkoljenice sa ulaznom ranom na prednjevanjskoj strani desne natkoljenice koja se kanalom od sprijeda unazad pružala kroz potkožno meko tkivo i mišiće desne natkoljenice, te desnu sjedalnu kost koju lomi, a završava izlaznom ranom na vanjskoj strani desnog sjedalnog predjela. Također, još je zadobio ozljede na desnoj peti opisane kao tačkaste površinske rane na desnoj peti i lijevoj natkoljenici, koje nisu dovele do preloma kostiju tog predjela, niti oštećenja krvnih sudova ni nerava, u pismenom nalazu je stavio u zagradi da te rane nisu precizno opisane, nedostaju promjeri dubina, da li je na dnu rane nađen projektil, dijelovi projektila, sekundarni projektili i slično, to ne zna. Navedeno je da se radilo o muškarcu starom 18 godina, da je na prijemu bio u stabilnom stanju, znači imao je normalne

disajne i srčane radnje, rana desne podlaktice je zbrinuta hirurškom obradom i izvršeno je stavljanje gipsane mobilizacije jer je u pitanju prelom kostiju desne podlaktice, ordinirani su po svim pravilima medicine antibiotici, analgetici, infuzijalni rastvori i osmi dan je otpušten iz bolnice. Na osnovu svega navedenog, proisteklo je mišljenje da je na osnovu dostupne medicinske dokumentacije za M.D jasno da je ozljeda koju je u predmetnom događaju zadobio taj oštećeni nanešena projektilom ispaljenim iz ručnog vatrenog oruđa i u pismenom nalazu je naznačio da pošto je povreda na pokrivenom dijelu tijela, daljina pucanja se eventualno mogla odrediti balističkim vještačenjem garderobe. U trenutku ranjavanja, oštećeni je lijevom bočnom stranom bio okrenut prema ustima cijevi predmetnog oružja, a na osnovu podataka o okolnostima slučaja kao i na osnovu medicinske dokumentacije može se reći da je smrt M. D. nasilno nastupila, uslijed iskrvarenja unutrašnjeg i spoljnog, hipovolemijskog šoka i nastalih komplikacija, a sve posljedicom ranjavanja projektilom ispaljenim iz ručnog vatrenog oružja, ozljeda koju je zadobio pokojni M.D. u momentu nanošenja predstavljala je tešku tjelesnu povredu opasnu po život i jasno je da je smrt istog na osnovu svega navedenog u direktnoj uzročno-posljedičnoj vezi sa prostrjelom trbuha koji je zadobio 14.09.1993. godine. Što se tiče drugog oštećenog ZŠ na osnovu dostupne medicinske dokumentacije jasno je da su ozljeda strijelna rana desne podlaktice i strijelna rana prostora desne natkoljenice koje je u predmetnom događaju zadobio taj oštećeni, nanesene projektilima ispaljenim iz ručnog vatrenog oružja, kako povrede tj. ulazne rane nisu precizno opisane ne može se diskutirati o daljini pucanja, da li se radilo o daljini, apsolutnoj ili relativnoj blizini, a za ostale ozljede- točkaste površinske rane na lijevoj natkoljenici i desnoj peti ističe se da su mogle nastati i dejstvom sekundarnih projektila, npr. kamenčićima u koje je prethodno projektil ispaljen ili udario, zbog dejstva rasprsnutog projektila, a u trenutku ranjavanja oštećeni je prednjom stranom bio okrenut prema ustima cijevi predmetnog oružja, izuzev kod povrede pete kada je mogao biti bočnom i zadnjom stranom tijela okrenut ustima cijevi predmetnog oružja. Kod ZŠ, strijelna rana, ustrijel desne podlaktice, ona je u momentu nanošenja predstavljala tešku tjelesnu ozljedu, druga ozljeda strijelna rana prostora desne natkoljenice, koja je završila izlaznom ranom na u desnom sjedalnom predjelu, u momentu nanošenja također je predstavljala tešku tjelesnu ozljedu, dok točkaste površinske rane na desnoj peti i lijevoj natkoljenici u momentu nanošenja su bile laka tjelesna ozljeda, a sve povrede ekstremiteta koje je u predmetnom događaju zadobio oštećeni ZŠ u momentu nanošenja skupno procijenjeno predstavlja tešku tjelesnu ozljedu. Vještak se izjasnio da je kvaliteta medicinske dokumentacije koju je imao na uvid jako dobra, po njemu začuđujuće je da je u ratu kada su se životi spašavali kvalitetno otkucano, što danas nekad nije slučaj. Izjasnio se da je umrli M.D u zeničkoj bolnici pravilno liječen, da se i danas primjenjuje ista doktrina, isto se pristupa nadoknadi krvi i operaciji, pokušava se sanirati krvarenje, očito u ovom slučaju nažalost nije uspjelo. Na upit da se izjasni o pravcu strijelnog kanala, da li je odozgo prema dole, ravno, odozdo prema gore, naveo je da se u gornjem desne projekcija jetre nalazi izlazna rana, ulazna je gornji lijevi, može samo reći da je pravac slijeva u desno pošto nije mjerena visina od pete kako se inače radi ili bar od vrha tjemena, pa to ne može reći jer nema dovoljno ulaznih podataka, samo može reći da je s lijeva u desno.

Iskaz vještaka dr. Dražena Damjanjuk sud je našao potpuno uvjerljivim i usuglašenim sa medicinskom dokumentacijom Dopis JU Kantonalne bolnice Zenica broj 20/1-2695/1 od 24.03.2016 godine s priložima: Otpusnica iz bolnice broj 2519/93 na ime M.D., Istorija bolesti-matični broj 2519 na ime M.D, Anamneza i nalaz službe za kirurške bolesti, Temperaturna lista službe za kirurške bolesti na ime M.D(sva medicinska dokumentacija na ime M.D označena kao (DT-1), te Dopis JU Kantonalne bolnice Zenica broj 20/1-2695/1 od 24.03.2016 godine s priložima: Istorija bolesti matični broj:1915 sa anamnezom i nalazom za period hospitalizacije od 14.09.1993 g. do 22.09.1993 g. na ime Z.Š, Otpusnica iz bolnice-služba za traumatologiju i ortopediju Regionalne bolnice Zenica, Temperaturna lista na ime Z.Š, Nalaz specijalističke ambulane od 15.09.1993 g., nalog za privođenje br. 2555 od 20.09.1993 g., nalaz službe za

transfuziju krvi br. 18082 od 14.09.1993 g., nalaz hematoloških pretraga od 14.09.1993 g. D. (sva medicinska dokumentacija na ime Z.Š označena kao (DT-2). Vještak je svoj nalaz i mišljenje iznio u stručno, u skladu sa pravilima nauke i struke, pri tom iskaz vještaka i nije bio predmet bilo kakvog osporavanja, pa ga je sud našao vjerodostojnim.

Pored prednjeg, da je M.D. smrtno stradao, proizlazi i iz materijalnih dokaza: dozvola za sahranu ekshumiranih ostataka za umrlog M.D od 19.11.2001. godine, ovjereno od Grada Mostara pod brojem 573/16 od 14.04.2016. godine (DT-20), Potvrda R BiH-Općina Zenica-Općinski štab civilne zaštite broj 12/4-820-694/94 od 24.05.1994 godine (DT-21), Izvod iz matične knjige umrlih za M.D matični ured Grada Zenica broj 03-13-3-697/2016. godine od 03.03.2016. godine (DT-22).

Sud nalazi utvrđenim da je optuženi Zijad Padalović djelo počinio u svojstvu vojnika - pripadnika Armije BiH, VP. 45. Brdske brigade, a takav njegov status kritične prilike proizilazi iz iskaza svih svjedoka, te materijalnog dokaza Dopis IV-Korpusa AR BiH, Brigada Neretvica sa spiskovima aktivnih obveznika broj 03-872-3/43 od 06.03.1993. godine, haški broj 01563906 (DT-18), uostalom činjenica da je u vrijeme izvršenja djela optuženi imao status pripadnika vojske Armije R BiH (Armije Republike Bosne i Hercegovine) nije niti bila osporavana.

Sud nalazi utvrđenim da su u vrijeme izvršenja djela M.D, Z.Š i I.K. bili pripadnici vojske HVO (Hrvatsko vijeće obrane), ratni vojni zarobljenici zatvoreni u Buturović Polju, općina Konjic, u kući Jake Tomića što kao takvo proizilazi iz iskaza svih svjedoka, te materijalnog dokaza spisak ratnih zarobljenika-sabirni centar Buturović Polje broj 07-120/93 od 02.09.1993 godine i spiska ratnih zarobljenika iz sabirnog centra Buturović Polje koji su predati bataljonu Vojne policije VI korpusa br. 07-132/93 od 14.09.1993 godine uz dopis Županijskog suda Mostar br. 07 0 K 011751 15 K od 21.03.2016. godine sa (DT-14). Sud nalazi utvrđenim da je optuženi ispalio više hitaca prema prostoriji gdje su bili ratni zarobljenici Hrvatskog vijeća odbrane koji su prethodno položili oružje i predali se Armiji R BiH, što je dovelo do posljedične povrede tjelesnog integriteta kod Z.Š i I.K., te smrti kod M.D. M.D, Z.Š i I.K. su kao pripadnici Hrvatskog vijeća odbrane, usmrćeni (M.D), odnosno zadobili povrede tjelesnog integriteta (Z.Š i I.K.) u trenutku kada se već predali vojnicima suprotstavljene vojne formacije Armije BiH i položili oružje, te su time bili izvan bojnog ustroja, što sve proizilazi i iz iskaza svjedoka koji su bili zarobljenici, dakle, radilo se o ratnim zarobljenicima koje su s obzirom na taj status štitile odredbe čl. 3. III Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12.08.1949. godine, pa je prema tome članku, stavak 1. toč. a) navedenog međunarodnog propisa, prema takvim osobama zabranjeno nasilje protiv života i tijela, između ostalog i ubojstva i nanošenje povreda tjelesnom integritetu.

Prema tome, izvršivši ubojstvo ratnog zarobljenika, te povrede tjelesnog integriteta dvojici ratnih zarobljenika, optuženi je postupio suprotno pravilima međunarodnog humanitarnog prava, kršeći odredbe članka 3. stavak 1. točka a) III Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12.08.1949. godine, a kojom se kao blanketnim propisom dopunjuje odredba članka 144. preuzetog KZ SFRJ.

Ovaj sud dalje nalazi, da je optuženi radnje koje je počinio, počinio sa eventualnim umišljajem, tako što je znajući da se u kući "Jake Tomića" nalaze zatvoreni ratni zarobljenici Hrvatskog vijeća odbrane koji su prethodno položili oružje i predali se Armiji R BiH, došao do

prozora kuće i kroz prozor u unutrašnjost prostorije u kojoj su boravili zatvorenici, iz automatske puške ispalio više projektila u njihovom pravcu koji su pogodili M.D, Z.Š. i I.K., a što je dovelo do teške tjelesne ozljede opasne po život kod M.D, uslijed čega je kod istog nastupila smrt dana 15.09.1993. godine, kod Z.Š do teške tjelesne ozljede i I.K. tjelesne ozljede u predjelu butine. Optuženi je bio svjestan da uslijed ispaljivanja više projektila u prostoriju u kojoj je bilo smješteno 20-ak zatvorenika može nastupiti zabranjena posljedica u vidu smrti nekog od njih, odnosno povreda tjelesnog integriteta u vidu zadobivanja ozljeda, na što je optuženi pristao, a kakve posljedice su i nastupile. Postupanje optuženog se očituje u pristajanju da se usmrti ili izvrši povreda tjelesnog integriteta zatočenih ratnih zarobljenika, koji su bili izvan bojnog ustroja i koji su bili razoružani, te koji svojim ponašanjem i u situaciji kada su bili potpuno podređeni pripadnicima suprotstavljene vojne formacije nisu učinili potrebnom primjenu bilo kakve sile, a posebno ne napad na njihov život i tjelesni integritet.

Vršeći daljnju ocjenu da li su se u radnjama optuženog stekla sva bitna obilježja kaznenog djela Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz čl. 144. preuzetog KZ SFRJ, sud je izvršio analizu da li je u kritičnom periodu postojao oružani sukob i kakav je bio njegov karakter, da li je postojalo kršenje pravila međunarodnog prava vezano za postojeći ratni sukob, te da li postoji uzročna veza između oružanog sukoba i inkriminirane radnje optuženog.

U tijeku glavnog pretresa, na okolnost postojanja rata u Bosni i Hercegovine, okolnost formiranja vojske Armije Republike Bosne i Hercegovine (Armija R BiH), formiranja vojske Hrvatsko vijeće odbrane (HVO), tužitelj je izveo sljedeće materijalne dokaze: Odluka o proglašenju neposredne ratne opasnosti, Službeni list R BiH br. 1, od 09.04.1992. godine (DT-9), Odluka o proglašenju ratnog stanja, Službeni list R BiH br. 7, od 20.06.1992. godine (DT-10), Odluka o ukidanju ratnog stanja, Službeni list R BiH br. 50, od 28.12.1995. godine (DT-11), Odluka o formiranju Hrvatskog vijeća odbrane, Narodni list HZ Herceg Bosna br. 1, iz rujna 1992. godine, objavljeno u „narodnom listu HZ HB“ broj 2/92 od 08.04.1992. godine (DT-12), Uredba sa zakonskom snagom o oružanim snagama R BiH, Službeni list R BiH br. 4, od 20.05.1992. godine (DT-13), s tim da okolnost postojanja rata na području Bosne i Hercegovine u vrijeme izvršenja djela, te postojanja navedenih vojski, nedvojbeno proizilazi iz iskaza svih svjedoka.

Elementi oružanog sukoba ne cijene se isključivo po tome da li se u mjestu počinjenja kaznenog djela vodi oružana borba između zaraćenih strana, nego se uzimaju u obzir sve relevantne okolnosti koje su bitne za izvođenje zaključka o tom obilježju predmetnog kaznenog djela. Ratno pravo se primjenjuje na čitavoj teritoriji zaraćenih država, odnosno, u slučaju internih oružanih sukoba, na čitavoj teritoriji pod kontrolom jedne od strana, neovisno od toga da li se na tom mjestu stvarno vode borbe, sve do zaključenja mira ili u slučaju unutrašnjih sukoba, sve dok se ne pronađe mirno rješenje, pa se stoga kršenje zakona i običaja ratovanja mogu se počinuti u vrijeme i na mjestu gdje se ne vode nikakve borbe. Slijedom toga, teritorijom zahvaćenom oružanim sukobom smatra se ona na kojoj se život ne odvija na način na koji bi se inače odvijao u stanju mira. Takva situacija je postojala i na području mjesta Buturović Polje, neovisno od toga što se tamo nisu direktno vodile oružane borbe, jer je ta teritorija u vrijeme izvršenja kaznenog djela bila pod vlašću Armije RBiH, nakon sukoba te vojske i HVO-a na tom području u prvoj polovini 1993. godine, nakon čega je došlo do predaje i zarobljavanja pripadnika vojske HVO-a, što sve prednje proizilazi iz iskaza svih ispitanih svjedoka, život civilnog stanovništva se nije odvijao kao u miru jer je na to područje dolazio veliki broj izbjeglica i pripadnika raznih postrojbi Armije R BiH koji su često i pljačkali, zastrašivali i

maltretirali hrvatsko stanovništvo (što proizilazi iz iskaza svjedoka FM, EH i ZB), dakle, funkcioniranje toga lokaliteta je bilo uvjetovano vojnim potrebama i funkcioniranjem pod vlašću Armije R BiH, te činjenicom postojanja direktnih vojnih sukoba između navedenih vojski na prostoru prema Prozoru-Rami, Vakufu i prema Mostaru. Prema tome, sud zaključuje da je izvršeno djelo vezano za oružani sukob između navedenih vojski, a taj sukob nije međunarodnog karaktera.

Prilikom ocjene da li su radnje optuženog povezane sa oružanim sukobom, sud je imao u vidu utvrđene činjenice da su M.D, Z.Š. i I.K bili ratni zarobljenici, pripadnici vojske HVO, zarobljeni nakon što su se predali Armiji R BiH i položili oružje, dok je optuženi Zijad Padalović bio pripadnik Armije BiH, izrevoltiran prethodnim stradanjem svoga strica također pripadnika Armije R BiH na ratištu, prema tome, zaključuje sud, radnje optuženog pri izvršenju djela su u svezi sa oružanim sukobom.

Razmatrajući dalje subjektivni odnos optuženog prema djelu, sud je zaključio da je optuženi Zijad Padalović imao svijest o djelu i o svim okolnostima događaja kao cjelini, bio je svjestan da su M.D, Z.Š. i I.K. ratni vojni zarobljenici, koji su bilo potpuno podređeni i bez mogućnosti da se odbrane. Optuženi je znao da ratni zarobljenici moraju imati zaštitu, jer postoji dužnost da se takve osobe štite, a da je drugačije ponašanje suprotno opće prihvaćenim društvenim vrijednostima koje važe uvijek i na svakom mjestu, pa je tako znao da je zabranjeno da se prema ratnim zarobljenicima vrše ubojstva i sve povrede tjelesnom integritetu, ali je pristao počinuti takve radnje, a takve radnje su objektivno suprotne i pravilima međunarodnog humanitarnog prava. Kod kaznenog djela Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ povreda međunarodnog prava predstavlja objektivni uvjet kažnjivosti, pa počinitelj ne mora biti svjestan koju konkretnu normu krši, a izvršavajući navedene radnje, optuženi je izravno prekršio odredbu članka 3. stavak 1. točka a) III Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12.08.1949. godine.

Prema tome, iz svega naprijed navedenog sud je bez imalo dvojbe utvrdio da je optuženi Zijad Padalović, počinio radnje kao u izreci presude, dakle, da je kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba, koja zabranjuju da se prema zaštićenim osobama vrše ubojstva i nanose povrede tjelesnom integritetu, izvršio ubojstvo jednog ratnog zarobljenika, a dvojici ratnih zarobljenika nanio povrede tjelesnom integritetu, čime je radnjama opisanim u izreci presude počinio kazneno djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz članka 144. preuzetog Kaznenog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije.

Što se tiče same primjene materijalnog propisa, evidentno je kako optužnica radnje koje se stavljaju na teret optuženom kvalificira po preuzetom KZ SFRJ. U konkretnom slučaju taj kazneni zakon je bio na snazi u vrijeme izvršenja djela, a svi ostali kazneni zakoni koji inkriminiraju radnje izvršenja ovog kaznenog djela, donošeni nakon toga zakona, nisu blaži za počinitelja. Prema tome, ovaj sud zauzima stajalište kako bi primjena bilo kojeg drugog zakona, umjesto preuzetog KZ SFRJ, koji je bio na snazi u periodu relevantnom za ovaj kazneni predmet, predstavljala kršenje načela zakonitosti.

Sud je odmjeravajući kaznu optuženom u rasponu zapriječene sankcije imao u vidu objektivnu težinu djela, uzimajući u obzir sve utvrđene činjenice vezane za radnju izvršenja djela, kako objektivne tako i subjektivne prirode. Pri tome je sud imao u vidu da je izvršenim djelom nastalo više posljedica, dakle ubojstvo jedne osobe i napad na tjelesni integritet dvije osobe koje su i zadobile tjelesne ozljede- jedna od te dvije osobe zadobila je teške tjelesne ozljede, pri tome napad je izvršen na zatvorenike koji nisu mogli pružiti otpor nasumičnim pucanjem na prostoriju u kojoj je bio veći broj zatvorenika, što ukazuje na upornost optuženog da izvrši kazneno djelo i njegovu bešćutnost pri izvršenju istog, što sud nalazi otežavajućim okolnostima na strani optuženog. Tužitelj je ukazao da je optuženi nakon izvršenja predmetnog djela ponovno osuđivan, ali je kako sud nalazi od izvršenja predmetnog djela do osude optuženog za kazneno djelo Nasilničko ponašanje prošlo oko 8 godina, a od zadnje osude optuženog za kazneno djelo laka tjelesna ozljeda do predmetne osude prošlo je oko 13 godina. Iako osude formalno nisu brisane iz kaznene evidencije, i ako bi možda za takvo što s obzirom na protek vremena postojali uvjeti, imajući u vidu da se radi o osudama od kojih je proteklo oko 20 i 13 godina u odnosu na sadašnje presuđenje, a radi se prema sankcijama o očigledno blažim kaznenim djelima, to sud istima kod odmjerene sankcije nije dao značaja.

Olakšavajućih okolnosti na strani optuženog kojima bi dao značaj sud nije našao. I ako je djelo počinjeno sa eventualnim umišljajem, kao načelno nižim stupnjem krivnje, takvoj okolnosti u konkretnom slučaju sud nije mogao pridati značaj olakšavajuće okolnosti imajuću u vidu način izvršenja djela, koji je ukazao na veliku kriminalnu količinu kod optuženog pri izvršenju djela, a koja je mogla rezultirati i još težom posljedicom od one koja je nastupila.

Stoga, sud je ocijenio da je izrečena kazna zatvora u trajanju od 7 (sedam) godina i 6 (šest) mjeseci dovoljna promatrajući sa aspekta zakonom predviđene svrhe kažnjavanja iz čl. 33. preuzetog KZ SFRJ.

Na temelju čl. 202. st. 1. Zakona o kaznenom postupku Federacije Bosne i Hercegovine, optuženi je obvezan naknaditi troškove kaznenog postupka u ukupnom iznosu od 1.136,60 KM, koji se odnose na troškove medicinskog vještačenja u iznosu od 770,00 KM, putne troškove svjedoka M.R. radi pristupa na glavnu raspravu u iznosu od 216,60 KM, te sudski paušalni iznos od 150,00 KM, sve u roku od 30 (trideset) dana računajući od dana pravomoćnosti ove presude.

R.D, sin i predstavnik oštećene obitelji stradalog M.D, te oštećeni I.K., postavili su imovinskopravni zahtjev (prema podacima iz spisa ZŠ je stradao u prometnoj nesreći i nema podataka o njegovim nasljednicima), ali ga nisu opredijelili i specificirali u smislu vrste i visine potraživanja, radi čega je sud oštećene na temelju čl. 212. st. 3. Zakona o kaznenom postupku Federacije Bosne i Hercegovine sa imovinskopravnim zahtjevom uputio na parnicu, jer podaci iz kaznenog postupka ne pružaju dovoljnu osnovu niti za potpuno, a niti za djelomično odlučivanje o imovinskopravnom zahtjevu.

Radi svega naprijed navedenog, odlučeno je kao u izreci presude.

Zapisničar:
Marija Mišura

Predsjednik vijeća:
Daniela Dalipagić Rizvanović

PRAVNA POUKA: Protiv ove presude dopuštena je žalba Vrhovnom sudu Federacije Bosne i Hercegovine, koja se podnosi putem ovoga suda u roku od 15 (petnaest) dana, računajući od dana prijema iste.

Oštećeni presudu može pobijati samo zbog odluke suda o troškovima kaznenog postupka i zbog odluke o imovinskopравnom zahtjevu.